Cuvânt și Faptă

Revistă editată trimestrial de Școala Militară de Subofițeri Jandarmi Fălticeni

3,4

Prima serie de absolvenți

CU OCAZIA SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ URĂM TUTUROR COLABORATORILOR ŞI CITITORILOR NOŞTRI

CRĂCIUN FERICIT ŞI LA MULŢI ANI!

Din cuprins:

Prima festivitate de absolvire **Pag.4**

Concursul de admitere - 2010 **Pag.6**

Jurământul militar **Pag.8**

Tabăra pentru copiii din-Tămăşeni **Pag.18**

Alături de oameni la inundaţii **Pag.20**

Asociaţia Clubul Sportiv "Şomuz" Fălticeni **Pag.22**

Şcoala de conducători auto autorizată A.R.R. **Pag.24**

Colectivul de redacţie:

Col. Hopu Costel Laurenţiu
Lt.col. Postelnicu Ionel
Lt.col. Suliman Doru
Lt.col. Marian Liviu
Preot Simion Cătălin
Mr. Lăcătuşu Tiberiu
Mr. Nuţu Ilie
Cpt. Osoianu Liliana
Lt. Fărtăiş Adriana
Lt. Ipate Irina Cristina
Slt. Nistor Anişoara
Plt. Maniliuc Victor Daniel
Plt. Mîndrescu Marius
Plt. Onisie Daniel

Din numărul următor

- Şcoala Militară de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni - la bilanţ
- Emoţiile primului grad
- Stagiul de practică - oportunitate pentru formarea profesională

Detalii copertă: Aspecte din cadrul ceremoniei de absolvire şi acordare a gradului de sergent major primei promoţii a Şcolii Militare de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni, seria 2008-2010

Editorial

CELE 10 REGULI ALE UNEI BUNE SUBORDONĂRI

Există numeroase articole scrise de mari lideri - generali, politicieni, chiar şi oameni de afaceri - care prezintă trăsăturile şi atribuţiile unei bune conduceri. Acestea sunt, de regulă, asemănătoare, scoţând în evidenţă importanţa inteligenţei, curajul fizic şi moral, vigoarea, compasiunea şi altele. Aceste caracteristici sunt corecte, dar ele creează impresia că liderii sunt înnăscuţi, nu o categorie de oameni formaţi.

Mai mult chiar, subiectul principiilor conducerii creează o impresie de grandoare deoarece autorii articolelor sunt, de regulă, oameni care au realizat performanţe deosebite. Deşi aceste articole furnizează sfaturi folositoare celor puţini aleşi ce vor conduce la o anumită dată, celor mulţi ce le oferă? Există un subiect mult mai relevant pentru toţi militarii, indiferent de grad sau funcţie, şi anume subordonarea!

Cum trebuie să procedeze cineva pentru a deveni un bun subordonat? Acest lucru reprezintă o responsabilitate nu mai puţin importantă decât aceea a conducerii. De fapt, subordonarea face posibilă o bună conducere, chiar dacă adesea este ignorată. Întrucât militarii s-au dedicat servirii naţiunii, cu siguranţă cei mai mulţi vor fi mai des subordonaţi decât comandanţi.

Pe baza experienţei dobândite în decursul a 22 de ani de serviciu, am formulat "Cele zece reguli ale unei bune subordonări",

Nu vă blamaţi şeful!

Nu vă blamaţi şeful pentru o decizie sau o acţiune nepopulară! Datoria voastră este să-l sprijiniţi, nu să-i subminaţi poziţia. Este uşor să blamezi acţiunile sau deciziile superiorului. La începutul carierei, pe vremea când lucram la Lugoj, un ofiţer, comandant de pluton ca şi mine, îşi permitea să critice adesea comandantul de companie şi deciziile sale în faţa noastră, colegii lui mai tineri şi uneori în faţa trupei. Când a fost întrebat de ce subminează autoritatea şefului, a replicat cu un aer de sfânt că integritatea nu-i permite să mintă. El considera că hotărârile erau idioate şi că avea datoria să spună măcar nouă, colegilor lui, ceea ce simţea. Un nonsens!

Conducerea nu este un articol ce poate fi cumpărat cu preţul subordonării. Când un coleg sau un subordonat vă întreabă dacă sunteţi sau nu de acord cu o anumită hotărâre, răspunsul trebuie să fie că problema nu este relevantă. Şeful a decis şi ordinele lui trebuie executate. Acesta este lucrul ce se aşteaptă de la subordonaţi. Loialitatea trebuie să se manifeste în ambele sensuri ale lanţului de comandă.

Nu vă luptaţi cu şeful!

Luptaţi-vă cu şeful dacă este necesar, dar faceţi acest lucru în particular! Evitaţi situaţiile conflictuale şi nu dezvăluiţi niciodată altora ceea ce s-a discutat. De regulă, înainte ca decizia să fie luată, aveţi prilejul să vă exprimaţi opinia în faţa şefului. Faceţi acest lucru onest şi deschis. Să nu fiţi "yes-men" (cei care spun mereu da). Întotdeauna există tendinţa de a-i spune şefului ceea ce crezi că ar dori să audă. Rezistaţi acestei tentaţii. Ca regulă bazată pe experienţă, trebuie să reexaminaţi o problemă de trei ori. Nu renunţaţi după prima discuţie şi nici chiar după a doua dacă sunteţi serioşi (nu intră în discuţie deciziile ilegale şi imorale, căci există alte căi pentru rezolvarea acestor probleme). Ţineţi minte, faceţi acest lucru în particular. O şedinţă de lucru săptămânală nu este locul cel mai potrivit pentru a-l înfrunta pe şef întrucât natura umană este schimbătoare iar atitudinea voastră poate fi privită ca o ameninţare, făcându-l pe şef să-şi întărească poziţia.

Colonel Laurenţiu Hopu

Continuare în pagina următoare

Continuare din pagina 1

Daţi dovadă de iniţiativă!

Folosiţi iniţiativa, îndepliniţi hotărârea şi apoi raportaţi-i acest lucru şefului. Nimănui nu-i place să muncească pentru un "şef-micrometru". Fiecare se crede suficient de deştept şi de matur pentru a-şi face treaba fără ca cineva să stea lângă el şi să-i ghideze fiecare mişcare. Există şi cealaltă faţă a monedei. Un motiv pentru care comandanţii devin "şefi-micrometru" este faptul că îşi văd subordonaţii stând şi aşteptând indicaţii speciale. În acest caz, ei se simt obligaţi să le furnizeze astfel de indicaţii. Puteţi scurtcircuita acest cerc vicios dând dovadă de iniţiativă, îndeplinind sarcina şi raportându-i apoi şefului ce aţi făcut. Foarte puţini oameni admit să fie bombardaţi cu probleme care reclamă din partea lor să dea soluţii. Chiar şi cei mai "capabili" controlori preferă, în general, să li se prezinte spre aprobare un plan de acţiune. Nu vă ajutaţi şeful încărcându-i mintea cu probleme suplimentare. Atenţie: înainte de a arăta prea multă iniţiativă, trebuie să vă cunoaşteţi foarte bine şeful. Există o linie de demarcaţie foarte fină între a prinde momentul propice pentru a reuşi să faci ceva şi a deveni un "tun scăpat de sub control". Cu siguranţă, nu doriţi să câştigaţi reputaţie datorită celei de-a doua ipoteze. În concluzie, încercaţi întotdeauna să furnizaţi răspunsuri şi nu întrebări. Pe măsură ce în relaţiile cu şeful se dezvoltă încrederea şi înţelegerea, începeţi să aplicaţi soluţiile pe care le-aţi găsit. Apoi, spuneţi-i şefului ce aţi făcut. Iniţiativa este ceva indispensabil la subordonaţi, dar aşa cum arată următoarea regulă, adesea aceasta este în cantitate redusă.

Acceptaţi responsabilitatea!

Acceptaţi responsabilitatea de câte ori vă este oferită. În urmă cu mulţi ani, pe când eram soldat, am reţinut un sfat considerat de comandantul meu de pluton (şi era ofiţer !!!) drept înţelept şi sănătos: să nu te oferi voluntar în nici o împrejurare. De abia după câţiva ani, când am ajuns şi eu ofiţer, am înţeles că această sugestie nu avea nici o valoare. Jandarmeria şi armata în general, ca orice organizaţie cu sarcini deosebite, nu poate acţiona eficace sau nu poate continua să se întărească şi să evolueze dacă nu este compusă din oameni care acceptă riscul, doritori să-şi asume responsabilităţi. Acest lucru poate fi dificil de realizat deoarece nimeni nu doreşte să rişte un eşec sau să se afle în dificultate. Cei mai mulţi dintre militari au trăit momente în care s-au îndoit de sine şi au receptat doze mari de umilinţă în timpul carierei, ceea ce i-a determinat să dea înapoi în faţa unor exigenţe. Nu exagerez când spun că încă am o strângere de inimă şi îmi fac probleme ori de câte ori primesc o nouă sarcină, întrebându-mă: "Oare pot să-i fac faţă?" Teama de eşec este reală şi trebuie depăşită. De aceea, de când sunt comandant de unitate, niciodată nu am dat vreo sarcină pe care eu, în calitate de subordonat, nu aş fi capabil s-o îndeplinesc. În decursul timpului am auzit deseori: "Nu este treaba mea"; "Îmi depăşeşte atribuţiile"; "Ar trebui să fie o structură specializată"; “Ăia de la... cu ce se ocupă dacă îmi dau mie să fac asta?”. Toate acestea constituie nu motive, ci raţionalizări. Chemarea gloriei este prezentă, dar puţini o aud. Acceptaţi riscul, asumaţi-vă responsabilitatea, oferiţi-vă voluntari!

Spuneţi adevărul şi nu umblaţi cu subterfugii!

Şeful îşi va prezenta opinia pe cale ierarhică pe baza celor afirmate de subordonaţi. Stejarii puternici cresc din seminţe mici. Acelaşi lucru se poate spune altfel: greşelile mari au la bază lucruri mărunte. O reacţie umană nefericită este cea de a ascunde sau de acoperi greşelile înainte de a fi descoperite de alţii. La întrebarea dacă aţi realizat o anumită sarcină - pe care n-aţi îndeplinit-o - există tentaţia mare de a răspunde afirmativ, cu intenţia de a termina urgent ceea ce aţi uitat să faceţi. Astfel de minciuni sunt minore şi nu duc la nenorociri, dar nu este greu de imaginat că unele minciuni nevinovate pot foarte uşor să devină foarte mari. Dacă se exagerează doar cu puţin realizările sau capacitatea de intervenţie a unităţii, eroarea combinată a mesajului la destinaţia finală va fi foarte mare şi lucrurile vor scăpa de sub control. Din cauza celor care, la diferite niveluri, au ascuns adevărul sau au spus ceea ce a vrut şeful să audă.

Faceţi-vă temele!

Daţi-i şefului toate informaţiile necesare luării deciziei! Anticipaţi posibilele întrebări! A fi un bun ofiţer de stat major este mai greu decât pare. De aceea, faceţi-vă temele! Când şeful vă dă o problemă de rezolvat, trebuie să deveniţi experţi în problema respectivă înainte de a încerca să propuneţi un anumit curs al acţiunii. Documentaţi-vă asupra problemei, adresaţi-vă structurilor ce vor fi afectate de hotărârea respectivă, consultaţi-vă cu grupul de prieteni şi colaboratori pentru a ajunge la înţelegerea problemei - în concluzie, faceţi-vă temele! Şi, lucrul cel mai important, gândiţi-vă la implicaţiile problemei, ce înseamnă ea şi pe cine afectează nu numai pe moment, ci şi în perspectivă. Anticipaţi genul întrebărilor pe care vi le va adresa şeful şi pregătiţi răspunsuri adecvate! În acest sens, trebuie să fiţi creativ. Puneţi-vă întrebări de nivelul al doilea şi al treilea, nu doar cele evidente pe moment! Dacă şeful nemijlocit va înainta propunerea şefului său, trebuie să-l pregătiţi corespunzător pentru a evita să fie pus în dificultate (ghiciţi cine ar plăti în acest caz). Puteţi fi surprins de cât de des se bazează superiorul pe subordonaţi în procesul de luare a deciziilor.

Sunt ofiţeri în diferite funcţii care au sarcina "de a conduce generali". Puţini generali au timp să studieze în amănunt zecile de probleme cu care se confruntă în fiecare zi. În consecinţă, ei aşteaptă de la subordonaţi să devină experţi în problemele respective şi să le propună cursurile potrivite de acţiune.

Implementarea sugestiilor

Când faceţi recomandări, amintiţi-vă cine le va implementa. Aceasta înseamnă că trebuie să vă cunoaşteţi forţele şi limitele proprii. O dată ce aţi terminat de studiat în profunzime o problemă şi sunteţi în măsură să faceţi o propunere pe care doriţi să o aprobe şeful, amintiţi-vă că, cel mai probabil, acela care va fi însărcinat cu punerea sa în practică veţi fi chiar dumneavoastră. În definitiv, cine poate duce mai bine la capăt o acţiune decât persoana care tocmai a devenit expertă în problema respectivă? Cu alte cuvinte, nu propuneţi soluţii inaplicabile. Una este să propui un curs al acţiunii proiectat pentru o lume ideală şi cu totul alta să recomanzi ceva care să funcţioneze în anumite circumstanţe şi constrângeri. Aceasta nu înseamnă că trebuie să căutaţi întotdeauna soluţiile facile sau să vă opriţi la cel mai mic numitor comun. Trebuie să luaţi în calcul dacă soluţia ideală merită efortul sau dacă o soluţie de 90% ar fi mai eficientă. Fiţi pregătit să prezentaţi soluţia perfectă, dar luaţi în calcul cât de mult va costa aceasta. În acelaşi timp, aveţi în minte propriul rol în acest proces, ceea ce este crucial pentru o înţelegere clară a slăbiciunilor şi capacităţilor proprii. Unii oameni sunt iniţiatori, în timp ce alţii sunt organizatori. Unii sunt conducători, alţii înlesnesc rezolvarea problemelor. Unii lucrează mai bine în grup, alţii dau rezultate mai bune acţionând individual. Trebuie să vă cunoaşteţi şi să vă plasaţi în postura care vă măreşte forţa şi vă maschează limitele. Acest lucru va face din voi subordonaţi cu şanse mai mari de reuşită.

Informaţi-l mereu pe şef!

Şeful trebuie informat despre ceea ce se întâmplă în unitate. În general, oamenii sunt refractari în a-şi dezvălui problemele. Pe măsură ce veţi avansa în grad şi responsabilităţi veţi observa că oamenii sunt tot mai puţin înclinaţi să vi se destăinuie. În consecinţă, ceea ce află şeful despre unitate este puternic filtrat. A fi informat despre starea reală a lucrurilor este o cerinţă constantă şi esenţială. Subordonaţii care îşi fac o obişnuinţă din a-şi prezenta şefului observaţiile şi din a-i menţiona noutăţile pot constitui un real folos pentru ca şeful să fie în contact cu realitatea.

Cei mai mulţi dintre oameni se simt jenaţi să-şi destăinuie propriile probleme şefului. Dacă se întâmplă ceva important în viaţa sau cariera lor, se abţin să povestească cuiva de teamă să nu sune a laudă de sine. În mod similar, ezită să-şi menţioneze dificultăţile întrucât acest lucru ar suna a plângere. Modestia este o virtute atrăgătoare. De aceea, trebuie să ne îngrijim de ceilalţi. Spuneţi-i şefului despre succesele colaboratorilor voştri şi presupuneţi că ei zic acelaşi lucru despre voi. Acest gen de ajutor reciproc ajută la formarea spiritului de corp şi a coeziunii în cadrul unităţii. În acelaşi timp, amintiţi-vă că şeful trebuie să cunoască tot ce se întâmplă - şi ceea ce este bun şi ceea ce este rău. Dacă există probleme în unitate, nu lăsaţi ca şeful să afle ultimul. Majoritatea dificultăţilor pot fi scurtcircuitate şi soluţionate rapid dacă şeful este în cunoştinţă de cauză. Informaţi-l permanent!

Numiţi problemele pe măsură ce apar!

Dacă sesizaţi o problemă, faceţi-o publică! Nu vă faceţi griji în legătură cu persoana care va fi blamată sau apreciată. Generalul George Marshall, şeful Statului Major al Forţelor Terestre americane în timpul celui de-al doilea război mondial, observa că nu există nici o limită privind cantitatea de bine pe care îl pot face oamenii atât timp cât nu-şi fac griji cine primeşte creditul. Deşi această regulă ar putea părea similară cu ceea ce s-a spus anterior despre iniţiativă şi acceptarea responsabilităţii, punctul meu de vedere este că trebuie să se accentueze altruismul. Când vedeţi ceva care merge rău sau este pe punctul de a merge rău, arătaţi acest lucru! Prea adesea observăm o situaţie care evoluează spre rău şi dăm din cap murmurând: "Nu este problema mea." Ea este problema noastră. Nu trebuie să acţionăm doar dacă problema ne afectează direct sau dacă beneficiem de pe urma soluţionării ei. Toţi oamenii sunt interesaţi să fie mai bine, aşa că, de câte ori dificultăţile sunt înlăturate, situaţia este mai bună pentru ei, pentru serviciul şi unitatea lor.

Sunt un optimist care crede sincer că acţiunile bune sunt recompensate. Jandarmeria, în mod special, este o organizaţie care oferă şanse egale şi care recunoaşte şi apreciază meritele. Esenţa vieţii militare este munca în echipă. Faceţi-vă treaba în linişte, încrezători şi cu profesionalism, şi aveţi încredere că şi colegii voştri procedează la fel! Dar, dacă întâlniţi o problemă, nu ezitaţi şi ocupaţi-vă de ea!

Îndepliniţi-vă în mod onest sarcinile zilnice!

Puneţi suflet în îndeplinirea sarcinilor curente, dar nu uitaţi niciodată necesităţile familiei dumneavoastră! Dacă membrii de familie sunt nefericiţi, acest lucru se va răsfrânge asupra dumneavoastră şi munca va avea de suferit. Germanii, pe care personal îi apreciez foarte mult, au un cult pentru muncă. Este o chestiune de mândrie că etica muncii este foarte solidă şi că Germania se numără printre cele mai productive societăţi din lume. Desigur, armata nu face excepţie.

Militarii, indiferent de grad şi funcţie, muncesc cu pasiune, conştiinciozitate şi devotament. Acest standard înalt trebuie menţinut, dar trebuie să ne ferim de "beţia muncii" şi să avem grijă ca munca subalternilor să nu devină viaţa lor. Desigur, în război, în situaţii de criză sau în timpul inspecţiilor şi controalelor, eforturile trebuie dublate. Dar nu este necesar să vă faceţi un obicei din aceasta şi nici să vă lăsaţi subordonaţii să facă acest lucru. Mai demult, am văzut în Franţa un tip ce purta un tricou cu următoarea inscripţie: "Dacă mama nu este fericită, nimeni nu este fericit". Mai mult, dacă lucrurile acasă merg prost probabil că veţi aduce aceste probleme şi la serviciu. Familia militarului, indiferent de armă, este legată de serviciul acestuia în aceeaşi măsură ca el însuşi. Viaţa agitată a jandarmului reclamă un preţ plătit de familia acestuia. Răsplătiţi-i pe membrii familiei pentru tot ceea ce fac pentru voi şi pentru cariera voastră! Nu uitaţi, familia este pentru totdeauna!

*
* *

Acestea sunt, cred eu, cele zece reguli ale unei bune subordonări.

Toţi militarii se subordonează cuiva şi a şti cum să-ţi serveşti bine şeful este o responsabilitate importantă. Dacă ne putem însuşi această sarcină bine, vom putea fi lideri mai buni când ne vine timpul. În definitiv, toţi marii lideri militari au început de jos. Trebuie să învăţăm să executăm înainte de a putea conduce.

SUBOFIŢERUL JANDARM

de la civil la cadru militar

Lucrare prezentată de lt.col. Mihai Munteanu şi lt.col. Neculai Constantin în cadrul Simpozionului internaţional desfăşurat în octombrie a.c. la Şcoala de Pregătire a Agenţilor Poliţiei de Frontieră "Avram Iancu" Oradea cu tema "Sisteme de dezvoltare a carierei profesionale poliţieneşti în statele europene"

Cariera este o succesiune de activităţi şi poziţii profesionale pe care le atinge o persoană, precum şi aptitudinile, cunoştinţele şi competenţele asociate, care se dezvoltă de-a lungul timpului.

Pentru subofiţerul jandarm aceasta cuprinde ansamblul situaţiilor juridice şi efectele produse, care intervin la data naşterii raportului de serviciu până în momentul încetării acestui raport, potrivit actelor normative în vigoare şi opţiunilor individuale, în funcţie de nevoile instituţiei, cunoştinţele, aptitudinile, abilităţile, experienţa şi motivaţiile profesionale şi personale.

Pentru a înţelege ce înseamnă o carieră, sunt necesare trei elemente:

- mişcarea în timp de-a lungul unui drum care are două laturi, concretizate în succesiunea obiectivă de poziţii în ierarhie sau cariera externă şi interpretarea individuală, subiectivă, a unor experienţe profesionale sau cariera internă;
- interacţiunea dintre factorii organizaţionali şi cei individuali;
- identitatea ocupaţională.

În societatea modernă, munca oamenilor este adesea elementul cheie.

Carierele se fac în cadrul organizaţiilor, în cazul nostru, al unităţilor militare. Ele oferă o direcţie de canalizare a jandarmilor către domenii de care au nevoie pentru a-şi îndeplini îndatoririle, determinate de funcţiile pe care le au şi misiunile conform legilor în vigoare.

Planificarea carierei prezintă importanţă deosebită atât pentru viitorul jandarm, cât şi pentru unitate. Un plan realist al carierei îl face pe viitorul jandarm să privească oportunităţile în relaţie cu propriile posibilităţi - el va fi mai motivat şi probabilitatea de a fi satisfăcut va fi mult mai mare.

Planificarea carierei nu este un serviciu pe care cineva îl face pentru altul, ea trebuie să pornească de la cel interesat. Numai el poate şti ceea ce doreşte cu adevărat şi, de aceea, lui îi revine, în primul rând, responsabilitatea planificării propriei cariere.

Regulile generale ce stau la baza carierei jandarmului sunt:

- dorinţa de a deveni cadru militar într-o structură a Jandarmeriei Române;
- recrutarea şi selecţionarea pentru a participa la concurs;
- susţinerea concursului şi declararea ca „admis";
- participarea la procesul de învăţământ organizat şi desfăşurat în unitatea de învăţământ;
- susţinerea examenului de absolvire;
- acordarea primului grad;
- numirea în prima funcţie;
- acordarea/avansarea în gradele profesionale/militare, potrivit legii;
- trecerea pe niveluri ierarhice;
- trecerea într-o altă categorie profesională, precum şi în corpul profesional superior;
- ocuparea unor funcţii de conducere;
- ieşirea la pensie;

Totuşi, experienţa a arătat că, fără o încurajare sau direcţionare din partea organizaţiei, individul reuşeşte mai greu să-şi planifice şi să-şi dezvolte cariera.

Procesul de selecţie a candidaţilor pentru formarea viitoarelor cadre ale Jandarmeriei trebuie să parcurgă, în general, următoarele etape:

- stabilirea nevoilor de formare a noilor cadre ale Jandarmeriei;
- stabilirea cifrei de şcolarizare;
- prospectarea externă a posibilităţilor şi cererilor de selecţionare a candidaţilor pentru instituţiile de învăţământ;
- atragerea candidaţilor, întocmirea şi verificarea dosarelor de către structurile cu atribuţii în domeniu şi trimiterea acestora la unitatea de învăţământ;
- verificarea dosarelor de către unitatea de învăţământ care organizează concursul de admitere;
- organizarea şi desfăşurarea concursului de admitere;
- declararea „admis" în urma participării la concursul de admitere pe numărul de locuri scoase la concurs.

Pentru a putea participa la concursurile de admitere în instituţiile pentru formarea personalului Jandarmeriei Române – curs de zi – candidaţii trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele criterii:

- să aibă cetăţenia română şi domiciliul în România;
- să cunoască limba română scris şi vorbit;
- să fie absolvent de liceu cu diplomă de bacalaureat;
- să aibă vârsta de minim 18 ani împliniţi sau să îi împlinească în cursului anului în care participă la concurs;
- să nu fi fost exmatriculaţi, pentru abateri disciplinare, dintr-o instituţie de învăţământ;
- să aibă vârsta de până la 27 de ani, împliniţi în anul participării la concurs;
- să aibă capacitate deplină de exerciţiu;
- să fi obţinut la purtare, pe durata studiilor liceale, media generală de minimum 8 (opt);
- să fie declaraţi apt medical, fizic şi psihic;
- să aibă un comportament corespunzător cerinţelor de conduită admise şi practicate în societate;
- să nu aibă antecedente penale sau să nu fie în curs de urmărire penală ori de judecată pentru săvârşirea de infracţiuni;
- să aibă înălţimea de minimum 1,65 m. bărbaţii şi 1,60 m. femeile;
- să nu fi fost destituiţi dintr-o funcţie publică în ultimii 7 ani.

Cum s-a prezentat mai sus, pentru a deveni jandarm trebuie să vrei şi, pentru aceasta, structurile Jandarmeriei Române se ocupă de promovarea imaginii acesteia pentru a atrage noi candidaţi, care să-i înlocuiască pe cei ce pleacă sub diverse motive.

Unităţile şcolare, unde se pregătesc viitorii jandarmi, se preocupă de promovarea imaginii prin:

- întâlniri directe cu civilii;
- broşuri şi pliante promoţionale care se înmânează cu diferite ocazii;
- informaţii despre şcoală şi oferta şcolară postată pe site-ul şcolii;
- filme didactice pentru promovarea imaginii unităţii şcolare;
- participarea la diferite evenimente pe plan local, judeţean sau naţional.

Una dintre instituţiile de învăţământ este unitatea militară din Fălticeni. Evoluţia ei începe din anii 1889, proaspătul Regiment 16 Dorobanţi îşi mută garnizoana în localitate, şi până la actuala structură, cea de Şcoală Militară de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni. În timp, unitatea a avut mai multe denumiri şi mai multe misiuni, funcţie de nevoile statului şi ale societăţii. Din data de 01.09.1990, la Fălticeni ia fiinţă Centrul de Instrucţie Jandarmi, cu misiunea principală de a pregăti efective de militari necesare pazei şi apărării obiectivelor de importanţă deosebită şi totodată de a executa pregătirea prin cursuri a cadrelor militare pentru nevoile Comandamentului Naţional al Jandarmeriei. Acesta, începând cu 01.01.2007, devine Centrul de Pregătire şi Perfecţionare a Cadrelor Jandarmi „ Petru Rareş" Fălticeni, cu misiunea principală de a pregăti şi perfecţiona cadrele din celelalte unităţi ale Inspectoratului General al Jandarmeriei Române.

Motive întemeiate ca:

- schimbarea opticii de recrutare a personalului;
- foarte mulţi candidaţi din zona Moldovei;
- existenţa unei structuri logistice pentru susţinerea procesului de învăţământ: clădiri, baze de pregătire;
- necesitatea pregătirii viitorilor subofiţeri prin învăţământ de zi şi nu prin cursuri după angajarea directă din sursă externă;
- noile cerinţe europene au determinat înfiinţarea unei noi şcoli pentru pregătirea subofiţerilor jandarmi.

Acest fapt s-a petrecut prin desfiinţarea Centrului şi înfiinţarea Şcolii de la Fălticeni începând cu 15 septembrie 2008.

Continuare în pagina 9

Prima festivitate de absolvire

Sâmbătă, 31 iulie 2010, începând cu ora 10.00, la sediul unităţii noastre a avut loc ceremonia de absolvire şi acordare a gradului de sergent major primei promoţii de absolvenţi ai şcolii.

Elevii din prima serie a Şcolii Militare de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni au finalizat cei doi ani de învăţământ militar postliceal şi au fost avansaţi într-o însorită zi de sâmbătă, 31 iulie 2010, la primul grad de subofiţer jandarm, cel de sergent major.

La festivitate au fost invitaţi reprezentanţi ai Inspectoratului General al Jandarmeriei Române, comandanţi ai inspectoratelor de jandarmi judeţene, ai unităţilor de armată, poliţie, pompieri şi alte structuri colaboratoare, reprezentanţi ai comunităţii locale, jurnalişti, precum şi rude şi prieteni ai elevilor jandarmi.

Ceremonia a debutat cu prezentarea onorului domnului general de brigadă dr. Gheorghe Nicolaie Rugină, primul adjunct al inspectorului general şi şeful statului major al Jandarmeriei. A urmat cuvântul comandantului şcolii, colonel Hopu Costel Laurenţiu, care a mulţumit tuturor celor care au contribuit la formarea primei serii de subofiţeri jandarmi ai şcolii noastre şi le-a urat succes în activitate.

În continuare, domnul colonel Marcel Ostafi, şeful Serviciului Gestiune Resurse Umane din cadrul Inspectoratului General al Jandarmeriei Române a rostit ordinul de acordare a gradului de sergent major şi de numire a şefului de promoţie, seria 2008-2010.

După oficierea serviciului religios a luat cuvântul şeful primei promoţii a şcolii, sergent major Buga Adrian Alexandru, care a concluzionat: „Suntem prima generaţie de absolvenţi ai acestei şcoli şi vă asigurăm că am dobândit cunoştinţele şi deprinderile necesare pentru a fi pregătiţi să executăm misiunile specifice Jandarmeriei, să fim în slujba cetăţenilor.”

Au mai luat cuvântul domnul Gheorghe Flutur - preşedintele Consiliului Judeţean Suceava, doamna Angela Zarojanu - subprefectul judeţului Suceava, domnul Vasile Tofan - primarul municipiului Fălticeni. În încheiere, domnul general de brigadă dr. Gheorghe Nicolaie Rugină a felicitat prima promoţie de subofiţeri a şcolii, părinţii care i-au îndrumat în această carieră, cadrele care i-au format şi a punctat că a fi jandarm nu este o meserie, aşa cum poate credeau elevii venind la această şcoală, ci un stil de viaţă bazat pe seriozitate, maturitate, responsabilitate, pe un comportament echidistant faţă de cetăţean, în spiritul legii.

Ceremonia s-a încheiat cu defilarea batalionului de absolvenţi în aplauzele oficialităţilor şi a întregii asistenţe.

Emoţiile candidaţilor însă nu au luat sfârşit deoarece a urmat repartiţia

locurilor de muncă în cadrul structurilor teritoriale ale Jandarmeriei. Aceasta s-a desfăşurat în sistem videoconferinţă, cu ambele şcoli de subofiţeri de jandarmi, iar criteriul de repartizare l-a constituit media dintre nota obţinută la examenul de absolvire şi media de şcolaritate pe cei doi ani de studiu.

Prima serie de absolvenţi ai Şcolii Militare de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni, 2008-2010 are în componenţă 150 de elevi, din care 13 fete şi 137 de băieţi.

Aduceri aminte

În această perioadă am avut mari emoţii. Urma să susţinem primul examen final şi să participăm la prima ceremonie de acordare a gradului de sergent major. Repetam intens pentru acest examen care ne croia drumul în viaţă. Ni se luau măsurători şi primeam ţinutele vestimentare. Deveneam şi mai conştienţi de pasul pe care urma să îl facem…

Şi acesta nu a întârziat să apară.

Au venit cadre din unităţile operative pentru a face parte din comisiile de evaluare alături de profesorii noştri. În decursul a trei zile ne-au notat corespunzător cu speţa şi modul de rezolvare pe care l-am găsit.

Eram prinşi între speranţe şi zvonuri… Spre surpriza noastră toţi am putut face alegerile potrivite pentru fiecare.

Ziua a trecut foarte repede… îmi aduc aminte că fugeam dintr-o parte în alta să îmi iau adio de la colegi, să spun câte ceva unui profesor… După câteva poze de grup şi o masă festivă care a ţinut prea puţin, toţi se grăbeau să se întâlnească cu familia şi prietenii care aşteptau cu nerăbdare reîntâlnirea.

Dragi viitori colegi,

încercaţi să apreciati din timp tot ce vi se întâmplă. Nu vă mai întâlniţi în această formaţie cu colegii sau cu instructorii voştri. O să vă aduceţi aminte ca şi mine, într-o dimineaţă, înainte de a merge la serviciu, că s-au dus toţi unde au văzut cu ochii, urmându-şi cursul vieţii.

Să vă spun că a fost totul bine si frumos ?!? A trecut totul mult prea repede sau poate asa mi s-a părut mie. Au fost şi momente mai puţin plăcute, dar din toate am învăţat câte ceva.. Cu drag îmi aduc aminte de orele de intervenţie profesională şi de restabilire a ordinii publice sau de orele de studiu… de stagiile de practică… de prima zi de şcoală… de cum a fost la examenul de admitere...

Dacă ar fi să pot alege… aş mai face o data şcoala militară, dar cu aceiaşi colegi şi profesori împreună cu care am trecut prin multe. Nu regret nimic din amintirile pe care le am, acestea m-au format. Să le dau uitării înseamnă să neg sau să displac o parte din ceea ce sunt astăzi.

După aproape jumătate de an de la absolvire ţin să spun că m-a ajutat foarte mult ce am învăţat în aceşti doi ani, atât pe plan profesional, cât şi personal. Şi acum primesc telefoane de la colegi care recunosc şi ei, în sfârşit, că puţină şcoală nu a stricat pentru că a micşorat diferenţa dintre noi, bobocii şi colegii noştri cu ani grei de operativ.

Veţi absolvi şcoala şi, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie, la un moment dat vă daţi seama că acei camarazi cu care aţi executat aplicaţii tactice şi aţi participat la trageri, acei câţiva prieteni... nu vă vor mai încânta cu prezenţa şi glumele lor.

Daţi ce este mai bun din voi şi luaţi ce este mai bun de la cei pe care îi întâlniţi!

Vă felicit pentru efortul făcut si vă urez o carieră încununată de succese.

Cu stimă,
Sergent major Buga Adrian

Clasa 101—diriginte: mr. Ilie Nuţu

Clasa 102—diriginte: lt.col. Florin Moloci

Clasa 103—diriginte: lt.col. Neculai Constantin

Clasa 104—diriginte: mr. Mădălin Franciuc

Clasa 105—diriginte: mr. Cătălin Ungureanu

Clasa 106—diriginte: lt.col. Vicenţiu Broscăuţanu

CONCURSUL DE

Admitere - 2010

Concursul de admitere în şcolile militare de subofiţeri jandarmi s-a desfăşurat în acest an în perioada 21 august – 3 septembrie.

Şcoala Militară de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni a scos la concurs 150 de locuri, din care 5 pentru candidaţi de etnie rromă. În acest sens, unităţile recrutoare ale Jandarmeriei au constituit 1483 de dosare pentru 170 de fete şi 1303 băieţi. Pentru cele 5 locuri pentru persoane de etnie rromă au dorit să candideze o fată şi 9 băieţi din judeţele Suceava, Vaslui, Bacău, Bistriţa, Brăila, Ialomiţa, Giurgiu, Mehedinţi.

Concursul a debutat cu 1349 de candidaţi, 146 de fete şi 1203 băieţi, care au confirmat dorinţa de participare prin achitarea taxei şi primirea legitimaţiei de concurs. Cei mai mulţi candidaţi au fost din judeţul Suceava – 288, urmat la distanţă de judeţele Botoşani (143), Bistriţa Năsăud (103) şi Vaslui (84).

Prima etapă a concursului a constat în validarea fişei medicale de către o subcomisie medicală şi îndeplinirea baremelor stabilite la proba de verificare a aptitudinilor fizice, sub evaluarea atentă a specialiştilor. Concurenţii au fost repartizaţi pe detaşamente planificate zilnic, în perioada 23-29 august, fetele fiind cele care au spart gheaţa. Rezultatele în urma acestei probe arătau astfel: 846 de candidaţi promovaţi, din care 30 de fete şi 6 băieţi rromi. Cei mai mulţi candidaţi au întâmpinat greutăţi la proba de viteză, dar şi la cea de rezistenţă. O situaţie similară s-a întâmplat şi anul trecut, când doar 60% dintre candidaţi au trecut de probele eliminatorii.

Cea de-a doua etapă a constat în susţinerea probei de verificare a cunoştinţelor, când candidaţii au avut de răspuns la 90 de întrebări: 60 la limba română, 30 la o limbă străină (engleză sau franceză), în decursul a trei ore. Subiectele au fost elaborate într-un pavilion din incinta şcolii de câte doi profesori pentru fiecare disciplină de concurs, desemnaţi prin tragere la sorţi. Clădirea a fost sigilată, cadrele didactice şi militare nu au avut asupra lor telefoane mobile, iar comunicarea cu membrii comisiei a fost interzisă până după începerea probei de concurs.

Testele au fost corectate în aceeaşi zi, în prezenţa candidaţilor, iar rezultatele au fost afişate până în data de 1 septembrie a.c., ora 08.00. Pentru a fi declaraţi „ADMIS”, candidaţii au trebuit să obţină un punctaj de minim 40 de puncte şi să se califice în ordinea strict descrescătoare a punctajului obţinut.

După susţinerea acestei probe locurile scoase la concurs au fost ocupate de 13 fete, 132 băieţi şi 4 băieţi de etnie rromă. Una dintre candidate s-a retras, locul ei fiind ocupat de următorul candidat în funcţie de punctajul obţinut. Cel de-al cincilea loc pentru candidaţii de etnie rromă a fot ocupat prin redistribuire de un candidat al Şcolii de Agenţi de Poliţie „Septimiu Mureşan” Cluj-Napoca.

Luni, 13 septembrie 2010 a fost prima zi de şcoală pentru cei 150 de elevi din anul I şi 148 de elevi din anul al II-lea, în prezenţa rudelor şi prietenilor elevilor, membrilor comunităţii locale şi a domnului general de brigadă Gheorghe Nicolaie Rugină, primul adjunct al inspectorului general al Jandarmeriei Române şi şef al Statului Major.

Pagini realizate de locotenent Irina Ipate

Deschiderea anului de învăţământ septembrie 2010

„Avem în faţa noastră două serii de elevi jandarmi. Unii au trecut deja de încercările, satisfacţiile şi certitudinile unui an în care au aflat multe din secretele meseriei de jandarm. Alţii poartă în inimi dorinţe, planuri şi speranţe pentru un viitor mai bun”

Colonel Hopu Costel Laurenţiu

„Astăzi păşiţi într-o nouă etapă din viaţa dumneavoastră, care nu va fi una uşoară, pentru că urmează doi ani de studiu asiduu, de pregătire fizică şi psihică intensă, pe care nu le veţi putea depăşi decât prin voinţă şi disciplină. Priviţi totul ca pe o investiţie în propria formare şi dezvoltare, asimilaţi cunoştinţe, dezvoltaţi-vă personalitatea, învăţaţi să vă cunoaşteţi, pe dumneavoastră şi pe cei din jur, orientaţi-vă energia pentru a deveni stăpâni pe armele cunoaşterii, cultivaţi-vă spiritul creativ şi antrenaţi-vă azi pentru situaţiile cu care vă veţi confrunta mâine!”

Elevii din anul I au sosit sâmbătă la sediul şcolii militare, unde au fost cazaţi, echipaţi şi pregătiţi pentru începerea anului de învăţământ. În urma concursului de admitere locurile au fost ocupate de 132 de băieţi, 13 fete şi 4 băieţi etnie rromă.

Una dintre candidate s-a retras, locul ei fiind ocupat de următorul candidat în funcţie de punctajul obţinut. Cel de-al cincilea loc pentru candidaţi de etnie rromă a fot ocupat prin redistribuire de un candidat al Şcolii de Agenţi de Poliţie „Septimiu Mureşan” Cluj-Napoca.

După trei săptămâni de pregătire, emoţiile elevilor jandarmi, dar şi ale părinţilor şi apropiaţilor acestora, s-au resimţit din nou la ceremonia de desfăşurare a jurământului militar care a avut loc sâmbătă, 2 octombrie 2010.

După trei săptămâni de pregătire, a treia serie de elevi jandarmi a depus

JURĂMÂNTUL MILITAR

Sâmbătă, 2 octombrie, a fost o zi deosebită pentru cei 150 de elevi jandarmi ai Şcolii Militare de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni, care au depus Jurământul Militar în prezenţa familiilor, prietenilor şi oficialităţilor.

Festivitatea a debutat cu prezentarea raportului către reprezentantul Inspectoratului General al Jandarmeriei Române, general de brigadă Vasile Dospinescu, directorul Direcţiei Comunicaţii şi Tehnologia Informaţiilor şi a continuat cu trecerea în revistă a formaţiei. Comandantul şcolii, colonelul Hopu Costel Laurenţiu, a prezentat semnificaţia Jurământului Militar, a mulţumit familiilor elevilor, încurajând o comunicare deschisă în scopul susţinerii actului de învăţământ şi găsirii de soluţii optime pentru problemele care îi frământă pe elevi.

Rostind Jurământul Militar tinerii au intrat în rândul apărătorilor Patriei. În mesajul elevilor reprezentantul acestora şi-a exprimat încrederea că, după doi ani de pregătire, vor deveni jandarmi profesionişti, care apără legea şi sunt întotdeauna în slujba cetăţeanului.

După alocuţiunile reprezentanţilor autorităţilor comunităţii locale, domnul general de brigadă Dospinescu a dat citire mesajului inspectorului general al Jandarmeriei Române.

În continuare, a urmat momentul mult aşteptat de asistenţă: defilarea subunităţilor de elevi în acompaniamentul muzicii reprezentative a Jandarmeriei Române şi aplauzele asistenţei.

Continuare din pagina 3

Unitate cu tradiţii în pregătirea subofiţerilor şi ofiţerilor din Jandarmerie, aceasta a desfăşurat activităţi de pregătire încă din anii 1990 prin cursuri:

- de iniţiere în carieră pentru ofiţerii sau subofiţerii recrutaţi din sursă externă cu sau fără stagiu militar îndeplinit;
- de dezvoltare a carierei pentru subofiţeri şi ofiţeri;
- cursuri pentru trecerea subofiţerilor în corpul ofiţerilor.

Odată cu schimbarea misiunii unităţii, în pregătirea elevilor, pentru a deveni viitori subofiţeri, s-a schimbat şi viziunea cadrelor privind modul de lucru şi pregătirea personală. Pentru a putea face noilor cerinţe s-a impus perfecţionarea cadrelor prin:

- doctorate;
- masterate;
- cursuri postuniversitare;
- cursuri de perfecţionare;
- perfecţionare prin cursuri ale Departamentului de pregătire a personalului didactic;
- stagii de documentare în structurile Jandarmeriei;
- misiuni internaţionale;
- schimburi de experienţă.

Toate cunoştinţele acumulate de către aceştia trebuie canalizate către elevi prin metode optime şi cu finalitate aplicativă.

Candidaţii declaraţi „admis" devin elevi ai şcolii şi urmează pe parcursul a doi ani un program de pregătire, pe baza curriculum-ului centrat pe competenţe. Volumul de informaţii este mare, cunoştinţele teoretice şi practice sunt noi pentru aceştia, efortul fizic şi psihic este pe măsura aşteptărilor angajatorului astfel încât, după absolvire, subofiţerii să aibă fondul necesar îndeplinirii misiunilor şi executării atribuţiilor la locul de muncă.

Elevii se regăsesc la debutul în carieră şi pentru acest stadiu nevoile lor se prezintă astfel:

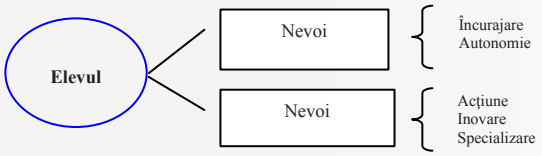

Elevul trebuie „introdus" în cadrul şcolii, în subunitate şi clasă. Din acest moment se poate vorbi despre integrarea noului venit.

Integrarea reprezintă procesul de acomodare a elevilor cu condiţiile specifice ale activităţii şcolii, ale subunităţii şi clasei. Ea reprezintă un proces social deosebit de important, cu efecte majore asupra performanţelor la învăţătură şi asupra satisfacţiei acestuia. Adeseori, elevul este integrat în mod informal şi neoficial cu ajutorul colegilor din anul şcolar mai mare, dar aceştia îi pot oferi informaţii eronate sau incomplete; aceasta este una din raţiunile pentru care integrarea formală din partea şcolii este foarte importantă. Un program de integrare bine pus la punct are un impact imediat şi trainic şi îi influenţează pozitiv performanţa pe timpul şcolarităţii.

Practic, integrarea elevului se poate realiza prin diverse metode, dintre care amintim:

- *oferirea unor date preliminare,* care să includă: structura organizatorică a unităţii/ subunităţii/, programul zilnic, modul de desfăşurare a procesului de învăţământ, cadrele din comanda şcolii şi din structura de învăţământ, modul de evaluare, date despre prevenirea accidentelor, regulamentul de ordine interioară, etc.;
- *desemnarea unui diriginte* – din rândul cadrelor didactice, care să-l ajute pe elev în înţelegerea activităţii unităţii, a sarcinilor sale, să-l încurajeze în obţinerea de rezultate optime în procesul de învăţământ, în demonstrarea propriilor calităţi şi aptitudini, pentru a putea contribui efectiv la succesul clasei din care face parte şi al unităţii/subunităţii;
- *oferirea de informaţii,* în mod etapizat, necesare bunei îndepliniri a sarcinilor. Chiar şi un surplus de informaţii poate fi dăunător deoarece elevul, pentru că vine din societatea civilă într-un mediu în care activităţile sunt restricţionate de legi, ordine şi regulamente, poate scăpa detalii importante sau poate reţine greşit unele date;
- *vizita în unitate*, condusă de comandantul nemijlocit sau diriginte, care îi va prezenta activitatea acesteia, structura sa şi mai ales compartimentele cu care va colabora;
- *menţinerea unui dialog permanent* între elev şi cadrul didactic/diriginte/ comandant de subunitate;
- *desfăşurarea de activităţi extracurriculare:* vizite, excursii, participarea la evenimente sociale şi festivităţi, desfăşurarea de activităţi în folosul comunităţii, participarea la competiţii sportive sau activităţi culturale.

Formarea elevilor este deci o problemă căreia trebuie să-i facă faţă fiecare şcoală. Cantitatea şi calitatea actului de formare variază însă enorm de la o şcoală la alta şi de la o specializare la alta.

Factorii care influenţează cantitatea şi calitatea activităţilor de formare sunt:

- amploarea schimbărilor din mediul exterior (cerinţele societăţii, noile prevederi legislative, apariţia a noi misiuni determinate de integrarea în Europa etc.);
- schimbările pe plan intern (modificarea curriculum-ului, încadrarea de noi cadre didactice etc.)
- existenţa aptitudinilor şi calificărilor corespunzătoare în rândul personalului care desfăşoară activităţi didactice;
- existenţa aptitudinilor şi interesului elevilor faţă de pregătire;
- gradul de adaptabilitate, atât al elevilor cât şi al cadrelor şcolii;
- gradul de angajament al conducerii faţă de ideea că instruirea reprezintă un element esenţial pentru imaginea instituţiei şi cariera viitorului subofiţer.

Orice creştere a nivelului de cunoştinţe, apreciată ca fiind substanţială, trebuie să fie urmată, în concepţia elevului, de o creştere a recunoaşterii valorii sale şi a puterii sale.

Se constată că, foarte des, în practică, nu există nici o corelaţie sigură între reuşita pedagogică a unei acţiuni şi modificarea comportamentelor. De asemenea, schimbarea comportamentelor nu conduce în mod sigur la evoluţia pozitivă a randamentului.

Cei formaţi – viitorii subofiţerii, constată deseori că sarcina încredinţată nu corespunde modelului care le-a fost transmis în timpul şcolarizării sau că, în raport cu angajaţii de acelaşi nivel, din alte structuri, nu se găsesc într-o poziţie favorabilă. Vor fi astfel înclinaţi să critice ierarhia şi să solicite redefinirea sarcinii lor, revendicare care antrenează o punere în discuţie a funcţionării structurii unităţii. Mai grave sunt frustrările care rezultă din imposibilitatea punerii în aplicare a cunoştinţelor dobândite.

De aceea, când se desfăşoară un program de formare, formatorul – cadrul didactic/ instituţia de învăţământ trebuie să dispună de informaţii diverse, astfel încât să răspundă cerinţelor elevului, angajatorului şi calităţii educaţiei.

Iată, în exemplul de mai jos, câteva întrebări indispensabile pentru evaluarea corectă a programului de formare a elevilor din şcoala postliceală, în funcţie de următorii factori:

Contextul de învăţare

- Ce standarde de comportament trebuie să atingă elevii?
- Cum sunt priviţi elevii în cadrul şcolii?
- Care este impactul exercitat de ceilalţi factori asupra elevilor?

Şcoala

- Cum se descurcă structura de conducere cu elevii pe timpul procesului de învăţământ?
- Care sunt problemele pe care le ridică structura logistică a şcolii?

Personalul de instruire: cadre didactice şi instructori militari

- Cât de bine calificate sunt cadrele însărcinate cu desfăşurarea procesului de învăţământ?
- Au ele suficientă experienţă pentru a face faţă cerinţelor elevilor?
- Care este gama de competenţe disponibile în grupul de cadre respective?

Comandanţii de subunitate şi diriginţii

- Cât de bine sunt informaţi în legătură cu responsabilităţile de formare care le revin în privinţa elevilor?
- Care este atitudinea lor faţă de elevi?
- Cât de bine se achită de rolul de diriginte?

Elevii

- Cum au fost selectaţi?
- Care sunt nevoile şi/sau motivaţiile lor?
- Cu ce bagaj de cunoaştere intră în programul de formare?
- Care sunt stilurile lor de învăţare?
- Cum se încadrează ei în cultura şcolii (normele şi valorile acesteia etc.)?

Conţinutul şi structura curriculum-ului

- Care sunt premisele de la care s-a pornit în alegerea conţinutului curricular?
- Cât de bine se realizează interdisciplinaritatea?
- În ce măsură s-a prevăzut punerea în legătură a teoriei cu practica şi viceversa?
- Au avut elevii posibilitatea de a influenţa tipul şi direcţia de evoluţie a propriilor programe personale?
- Cât de pertinent a fost conţinutul curriculum-ului?

Metodele de învăţare

- Care a fost gama de metode folosite pe timpul procesului de învăţământ?
- Cât de adecvate sau de eficiente au fost metodele alese?
- În ce măsură au fost luate în considerare stilurile de învăţare, pentru alegerea metodelor adecvate?
- Cât de bine a aplicat personalul didactic metodele de învăţare alese?

Materialele folosite

- Care a fost eficienţa folosirii bazei materiale?
- Ce fel de materiale auxiliare au fost utilizate şi pe ce bază au fost selectate?
- Cât de utile le-au fost elevilor materialele utilizate?
- Ce fel de documentaţie s-a folosit pentru a indica progresele înregistrate la nivel individual sau alte forme de feedback?

Odată cu absolvirea şi acordarea primului grad se deschide pentru subofiţerul jandarm orizontul spre o nouă carieră.

Din momentul ajungerii la unitatea pentru care a optat, primul loc de muncă în structura Jandarmeriei Române, urmează integrarea profesională. Aceasta are în vedere, în primul rând, familiarizarea cu noua structură şi cu misiunile postului pe care este încadrat, de aceea, noul angajat trebuie să primească toate informaţiile de care are nevoie.

În al doilea rând, integrarea trebuie să faciliteze acomodarea noului angajat cu grupul de muncă şi, în al treilea rând, aceasta trebuie să urmărească crearea unei atmosfere de siguranţă, confidenţialitate şi apartenenţă, astfel încât noul angajat să-şi dobândească încrederea în propria capacitate de a îndeplini sarcinile postului. Responsabilitatea integrării noului angajat revine comandantului nemijlocit şi compartimentului de resurse umane.

Orice organizaţie dispune de un patrimoniu de talente, cunoştinţe şi experienţe pe care trebuie să le gestioneze.

Ea trebuie să mărească acest patrimoniu şi să-i asigure perenitatea prin intermediul formării şi prin punerea în aplicare a unui sistem de transmitere sistematică a cunoştinţelor şi a experienţei dobândite.

Invitaţie

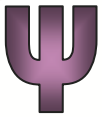

… la autoanaliză

Adaptabilitatea

Ne propunem în acest număr să dezbatem un subiect pe cât de comun, pe atât de complex: problema adaptabilităţii, sau a capacităţii de adaptare. Nu de puţine ori, atunci când cerem unei persoane (fie ca psiholog, fie ca simplu partener de discuţie) să se autocaracterizeze, această noţiune apare în majoritatea cazurilor ca un clişeu de care ne despărţim cu greu. Persoana răspunde „sunt o persoană adaptabilă", „mă adaptez repede/ uşor la situaţii noi", etc. Ca psiholog, trec repede peste această afirmaţie şi o consider ca făcând parte din ceea ce numim dezirabilitate socială. Este ca şi cum ai cere cuiva să denumească un fruct şi o culoare...în majoritatea cazurilor vom auzi „măr roşu". Asta se întâmplă şi atunci când, în situaţia interviului psihologic persoanei îi apare prima dată în minte caracteristica mai sus menţionată, împreună cu altele câteva, cum ar fi: sunt o persoană sociabilă, sunt un bun prieten, etc. Toate sunt informaţii cu care nu poţi da greş, pentru că sunt considerate pozitive şi au ca efect conduite acceptate social. Le enumeri şi eviţi elegant să oferi informaţii mai puţin flatante despre propria persoană.

Urmează să analizăm potenţialul pozitiv şi efectele unei capacităţi mari de adaptare. La prima vedere am putea spune că subiectul care o posedă poate trece relativ uşor, fără probleme, peste anumite obstacole care îi apar în cale, nu pune la suflet criticile, se concentrează uşor în condiţii destabilizante, nu se plânge, răspunde repede solicitărilor, este constant în efort.

Pe de altă parte, ne putem gândi la o persoană foarte serviabilă, umilă, care, deşi ar avea lucruri de obiectat, iniţiative de propus, se lasă în voia lucrurilor gata stabilite şi le acceptă fără să crâcnească. Un aşa numit „yes man", care nu-şi utilizează plenar potenţialul de teamă să nu eşueze sau de teama criticilor unor persoane considerate de el ca fiind mai competente. Aici avem de-a face cu o stimă de sine scăzută care însă, într-o primă etapă cel puţin poate fi confundată cu o bună capacitate de adaptare.

Totuşi, ce înseamnă să fii adaptabil, cât de mult îţi foloseşte ţie sau celorlalţi, ce alte trăsături ne indică un bun potenţial de adaptabilitate?

Tema este foarte actuală, întrucât şcoala noastră tocmai şi-a deschis porţile şi a primit o nouă serie de elevi, toţi dornici să se integreze, să obţină rezultate bune, să fie remarcaţi. De aceea vom analiza concret problematica adaptabilităţii. Capacitatea de adaptare este crucială în aceste momente, când elevii sunt implicaţi 24 de ore pe zi în procesul de acomodare. Totul este nou, programul prestabilit, mesele regulate, materii greu de digerat pentru început, profesori cu cerinţe specifice, mult sport, activităţi extracurriculare, colegi de cameră care sforăie, bocanci care incomodează, ore de studiu planificat, imposibilitatea ieşirii din unitate fără învoire, etc. În plus, experienţele personale legate de interacţiunea cu persoane necunoscute, uneori antipatizate, îşi pune amprenta pe capacitatea de a gestiona multiplele situaţii uneori neplăcute. De ce depinde în fond capacitatea individului de a suporta bine sau cu dificultate o situaţie? În primul rând este esenţială modalitatea în care persoana percepe lumea şi oamenii în ansamblu. Le poate percepe ca pe o realitate stimulativă, un loc în care ea ca individ îşi cunoaşte locul, potenţialul, resursele, îşi cunoaşte limitele, vulnerabilităţile şi este pregătită să ia lucrurile aşa cum vin, cu entuziasmul celui care vrea să înveţe din toate câte ceva. Sau le poate percepe ca pe un loc unde lupta, competiţia pentru a fi cel mai bun, indiferent de mijloace ,este primordială; în acest caz persoana tinde să respingă cu obstinaţie situaţiile în care este pusă într-o lumină nefavorabilă, învaţă greu din greşeli, uită să le analizeze pentru a extrage concluzii esenţiale, este permanent în defensivă, nu simte că face parte din grup. Experienţele trecute îşi pun întotdeauna amprenta asupra abordărilor prezente. Un elev care a fost răsfăţat, ajutat, supravegheat de părinţi nu şi-a dezvoltat încrederea că poate face lucrurile pe cont propriu. Se va aştepta astfel ca şi în noul mediu ceilalţi să-l susţină, să-l ajute necondiţionat. Va reacţiona disproporţionat la o situaţie frustrantă, în care nu primeşte ceea ce îşi doreşte. Reacţia asta nu-l va ajuta să poziţioneze lucrurile în favoarea sa, moment în care el va deveni şi mai frustrat, şi mai nevoit să riposteze, ceilalţi îl vor respinge din nou, intrând într-un cerc vicios din care va ieşi cu greu, însă, în cel mai bun caz, cu o lecţie învăţată. În prima săptămână de şcoală se creează primele impresii, se fac primele judecăţi asupra celorlalţi, păreri care cu greu vor fi schimbate pe parcurs; se remarcă din

primele zile elevii care au încredere în ei, care au curajul de a încerca să rezolve o situaţie, care propun iniţiative utile pentru întregul grup, fie că sunt în poziţii de conducere sau nu. De asemenea, se vor remarca şi cei care aşteaptă soluţii, se apără în umbra altora, îşi manifestă zgomotos şi fără utilitate stările negative. Este primul pas în crearea grupului. Şi fiecare îşi doreşte un loc în grup, care să fie doar al lui. Dacă nu va putea fi şef, va dori să fie cel mai bun la învăţătură, cel mai harnic, cel cu idei originale, cel care detensionează situaţia cu o glumă, cel care înjură din orice, cel care se trezeşte cel mai greu, cel care preferă muzica clasică, cel cu talent artistic, etc. Uneori procesul se va desfăşura în absenţa analizei voluntare sau conştiente. De exemplu, negăsindu-şi un loc favorabil, un elev poate să fie uşor frustrat, fără să ştie clar din ce motiv. Însă se va observa că, treptat, elevul va avea dificultăţi de a se trezi dimineaţa, ceilalţi vor fi nevoiţi să-i atragă atenţia în mod constant, va deveni subiect de discuţii şi în faţa superiorilor, etc. Este o formă prin care nevoia lui de a fi semnificativ în cadrul clasei s-a întruchipat în acest comportament, care automat îi va crea un loc în clasă.

Vorbind la modul general, în procesul de adaptare al individului în lume, acesta doreşte să-şi satisfacă două nevoi fundamentale: de a aparţine şi de a fi semnificativ. Important este ca, pe măsură ce colectivul se cristalizează, fiecare să-şi găsească modalitatea cea mai utilă şi eficientă pentru el de a dobândi nu doar informaţii, ci şi o nouă viziune asupra lui în relaţie cu lumea.

Locotenent Adriana Fărtăiş
Ofiţer psiholog

Elev Andrei Ţăruş
24 de ani, Iaşi

A luat tangenţă cu sistemul militar după absolvirea facultăţii, când a decis să urmeze cursul de gradat voluntar la Centrul de Pregătire din Caracal. Timp de doi ani şi-a exercitat meseria de militar, făcând parte din subunităţi precum Compania II Infanterie din Batalionul 634 *Petrodava* Piatra Neamţ, Compania 159 Cercetare şi Plutonul 150 Poliţie Militară din cadrul Brigăzii 15 mecanizată Iaşi.
Absolvirea examenului de admitere la Şcoala Militară de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni a însemnat pentru el începutul unei noi etape şi carieră şi viaţă.

"*Am un respect deosebit pentru cadrele militare de aici pentru că dau dovadă de profesionalism şi dăruire în procesul de învăţământ. Fiecare zi petrecută aici contează pentru că reprezintă o şansă de a învăţa lucruri noi, folositoare în activitatea ce va urma.*"

Este absolvent al Facultăţii de educaţie fizică şi sport şi e pasionat de alpinism.

Elev Mădălina Florentina Iofcea,
19 ani, Giurgiu

Este o persoană ambiţioasă, sociabilă, prietenoasă, optimistă, căreia îi place să reuşească în tot ceea ce-şi propune.

A visat de mică să urmeze o şcoală militară şi, în urma sfaturilor primite de la un cadru militar din familie, s-a hotărât să urmeze cursurile şcolii noastre. A considerat că această carieră este cea mai bună pentru ea întrucât este o persoană căreia îi place disciplina, respectul, seriozitatea.

Promovarea examenului de admitere a constituit începutul unei noi etape din viaţă, în procesul de maturizare, de formare a personalităţii.

"*Îmi place ceea ce fac, m-am obişnuit aici şi îmi doresc să continui această carieră şi să obţin rezultate cât mai bune*."

BATALIONUL II
COMPANIA I

Clasa 201

Diriginte: căpitan Cristian Ipate

Elev caporal Andrieş Cosmin – Gabriel
Elev caporal Avădăni Alexandru – Victor
Elev caporal Benedek Marius-Andrei
Elev caporal Căciulan Marius – Ionuţ
Elev caporal Cibu Nicolae – Adrian
Elev caporal Cîrjă Dumitru
Elev caporal Daniliuc Vasile – Constantin
Elev caporal Dârţu Ionel
Elev caporal Filoteanu Andrei
Elev caporal Galan Marius - Iliuţă
Elev caporal Găvriloaie Onoriu – Ionuţ
Elev caporal Honciuc Alexandru
Elev caporal Ianicsko Emil-Zoltan
Elev caporal Ilaş Adriana - Gabriela
Elev caporal Iordache Ciprian – Iulian
Elev caporal Pasinciuc Ciprian -Ionuţ
Elev caporal Petrea Bogdan – Florin
Elev caporal Puşcaşu Daniel
Elev caporal Raţă Marian
Elev caporal Sabou Vlad
Elev caporal Solcan Samoilă - Florin
Elev caporal Szabo Iosif
Elev caporal Şuşter Sorin – Costel
Elev caporal Tanasă Constantin
Elev caporal Zabre Mihai

Clasa 202

Diriginte: căpitan Liliana Osoianu

Elev caporal Alexandrescu Florin
Elev caporal Alixandrachi Costel – Marian
Elev caporal Axsinia Alexandru-Constantin
Elev caporal Bîzgan Viorel - Marcel
Elev caporal Căluşeru Vlad - Ionuţ
Elev caporal Ciobanu Ciprian
Elev caporal Dumbrăvanu Violeta – Elena
Elev caporal Ferariu Andrei - Eusebiu
Elev caporal Ferenţ Bogdan – Ştefan
Elev caporal Ghici Alexandru
Elev caporal Gîrbu Răzvan
Elev caporal Goidescu Florentina
Elev caporal Harosa Cristian
Elev caporal Medrea Cristian-Răzvan
Elev caporal Neculaie Alexandru - Florin
Elev caporal Păscăriţa Alexandru
Elev caporal Prelipcianu Mihai
Elev caporal Profir Eugen – Lucian
Elev caporal Radu Costin – Daniel
Elev caporal Rădăşanu Alexandru - Cornel
Elev caporal Rădoi Claudiu – Andrei
Elev caporal Savitescu Cristian - Ionuţ
Elev caporal Şpaiuc Florin
Elev caporal Ţiplea Răzvan - Marius
Elev caporal Vulpe Armand – Olivian

Amintiri din război...

Povestea unui supravieţuitor

,,Copilăria mea nu a fost grea, am făcut şcoala în satul natal Boişoara, am făcut şapte clase. A fost bine, eram bine văzut la şcoală. Poate şi pentru că uneori le cântam colegilor, profesorilor, le cântam din fluier, era bine. Apoi am lucrat la câmp, creşteam vite, mergeam la pădure, pe lângă casă, pe la alţii, lucram şi pe bani. Nu aveam ce face altceva, nu am avut tată. Până să plec pe front aveam de toate acasă. Am lăsat şapte vaci dar, când am venit din război, am mai găsit doar o viţea. Oricum, dupa aceea, comuniştii nu prea au avut ce să-mi mai ia.

La 20 de ani am plecat în armată, pe 1 aprilie parcă…apoi a fost stagiul militar, aşa cam vreo 6 luni, apoi am plecat pe front, în Ardeal, era în ''44. Doar cei sănătoşi plecau pe front, ceilalţi erau reformaţi, lăsaţi în rezervă, trimişi acasă. Am stat pe front din 23 august 1944 până am fost rănit în 22 septembrie 1944, la Oarba de Mureş…apoi am fost dus la spitalul din Brad. Acolo, atunci, la Oarba de Mureş, un glonte mi-a găurit plămânul stâng, iar după ce am ieşit din spital am primit o permisie de 30 de zile. Acasă m-am mai înzdrăvenit, dar nu eram tocmai bine, însă asta nu conta, trebuia să mă prezint dupa 30 de zile, pe front.

Aşa că m-am întors pe front, dar mai întâi l-am căutat. A fost şi asta o poveste. În februarie 1945 am prins frontul, se mutase în Ungaria. Am luptat până în mai, atunci s-a încheiat pacea cu nemţii, apoi am revenit în ţară pe jos, cam vreo trei luni, din 17 mai până în 21 august. În 21 august am ajuns în Bucureşti, am făcut defilare mare, că am terminat cu războiul, defilarea din 23 august 1945. După eveniment am mers la Şcoala de Cadre de Instructori din Feteşti şi am instruit recruţii vreo patru luni, apoi am fost deconcentraţi.

Mă apăsa însă şi atunci, imediat după război, amintirea zilelor şi nopţilor petrecute în 1944. Erau la fel de grele. Eram tot timpul însetat. Apa era adusă când se putea, de regulă în jur de zece noaptea. Toţi doream apă, toţi eram preocupaţi de sete şi de frica de glonte. Toţi ar fi vrut să bea şi de multe ori, soldaţii o vărsau trăgând de găleată. Când răzbeai la apă, ia-o de unde nu-i. Se gătise, nu mai era. Când am văzut asta, m-am învăţat să scot gamela şi o ţineam sub găleată atunci când alţii se împingeau să bea apa şi o vărsau pe jos. De multe ori soldaţii beau apa din găurile făcute de copitele animalelor, din troaca vacilor şi cailor… se repezeau la ele, de cum le vedeau. Se întâmpla uneori să fim lângă o apă, dar nu puteam bea, pentru că nu aveam voie să ieşim din formaţie. De-abia acum, după ce veteranul a zâmbit frecvent, o lacrimă, parcă străină de personaj, se rostogoleşte din ochiul drept, veteranul însă o ignoră şi povesteşte în continuare, privind mereu undeva în spatele interlocutorilor.

Pentru a ne feri de gloanţe şi proiectile, făceam o matcă individuală, o gaură în pământ şi ne băgam în ea, dar nu era tare adâncă, iar uneori ne acopeream cu totul cu pământ. De multe ori trebuia să înaintăm şi să lăsăm groapa şi făceam alta, ceva mai departe. Am tras şi cu mitraliera, eram câte cinci sau şase la o mitralieră, trebuia să cărăm şi muniţia, toţi aveam sarcini precise. Alte gropi se făceau dupa lupte. Când aveam pierderi puţine şi ceva timp se făceau gropi individuale, iar când aveam peste 20 de morţi săpam şanţuri lungi şi îi aruncam în ele. După aia se îngrădea locul, precum o grădină.

Astea au fost cimitirele eroilor… am văzut destule pe front.

În Ardeal, în 1944, am trecut Mureşul ţinându-ne de mână. Eu am lăsat tot ce era greu, mi-am abandonat tot bagajul deoparte, ştiam că pot să-mi completez echipamentul cu alte „elemente" de la morţii de pe cealaltă parte. Însă nu toţi soldaţii au fost înţelepţi, nu au putut renunţa la bagaje, la puţinul pe care îl aveau, chiar la armă, pentru a putea trece mai uşor. Pe mulţi, mai ales pe ăştia, i-a prins curentul, i-a învăluit şi i-a tras la fund. Eu am gândit, am fost uşor şi am stiut să înot.

Un alt moment greu, foarte greu, a fost în 22 septembrie 1944, într-o după-amiază, când un glonte mi-a găurit plămânul stâng. Sufăr şi acum din cauza asta: tuşesc, răcesc repede. După lovitură a trebuit să mă retrag singur, în urma celorlalţi. Eram neajutorat deoarece sanitarii erau morţi sau răniţi. M-a pansat un camarad, dar sângele a trecut prin pansament până mi-a umplut bocancul. Aşa că, mai mult târându-mă, am mers vreo trei km până la primul post de ajutor. Asta era distanţa dintre unitatea mea de artilerie şi primul post de ajutor. Am avut noroc, aşa mi-a spus un medic, pentru că glontele a trecut foarte aproape de inimă. Acolo, la postul de prim ajutor, am fost pus pe un cărucior, acolo erau mulţi astfel de răniţi aşezaţi pe cărucioare. Aşa, eu şi alţii, am fost trecuţi Mureşul, pe un pod de vase. Şi treceam sub o ploaie de gloanţe, că nemţii trăgeau în acest timp de pe muchia dealului, de la cota 40. Artileria română a trebuit să tragă foc continuu pentru a asigura trecerea răniţilor; i-a ţinut pe nemţi cu capul în pământ, a tras vreo patru sute de proiectile. Apoi am fost încărcaţi în trenuri şi duşi la spitale.

Aşa că ţineţi minte, voi aceştia care nu ştiţi ce înseamnă războiul. Războiul înseamnă suferinţă, moarte, moartea care pândeşte, moartea care aşteaptă. Era o prezenţă. Un vecin care primise o telegramă ce îl anunţa că i-a născut nevasta o fetiţă sănătoasă nu a apucat să se bucure, că l-a şi lovit năpasta. O grenadă a distrus vehicolul în care se afla vecinul, un vehicol care se îndepărta de zona operaţiunilor. Când crezi că ai scăpat, atunci se întâmplă… şi nu se mai poate face nimic. Eu am scăpat, m-am însurat în 1949, am fost mulţi ani în „brigada artistică" a satului, cam din 1960, am cântat din fluier, am cântat cam peste tot pe unde aveam comenzi… în sate, judeţe, chiar la Bucureşti. Aşa am mai ieşit şi eu din sat, că altfel nu-mi venea.

Septembrie 1944—elevi ai şcolii române de subofiţeri din Pancota apărându-se în faţa infanteriei şi tancurilor germano-ungare

Pensia de veteran de război e singurul meu „venit" şi e mai mare decât una obişnuită, că am fost pe frontul de vest şi am avut decoraţii. După revoluţie am început să o primesc. Românii au fost nerecunoscători faţă de soldaţii care au luptat pe frontul din Rusia. Mai mult, comuniştii i-au socotit duşmani. Am avut un prieten care a păţit multe, iar de pensie… nici vorbă. A murit fără să fi apucat pensia cuvenită… şi ca el au fost zeci de mii.

Povestire relatată de
Plutonier adjutant Nelu Aldea

DEZLEGARE…

"Voi muri spânzurat"

Supliment religios

al Bisericii Şcolii Militare de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni

„***Rugaţi-vă neîncetat***” (I Tes. 5,17)

*„Poporul român are Biserică şi preoţi”**

Unii spuneau că filosofia a înlocuit religia.

Dintre discipline, ştiinţa modernă a înlocuit tocmai filosofia. Nu mai e nevoie – la fantasticul progres al ştiinţei moderne – de filosofie speculativă. Iar religia se situează peste ultimele speculaţii teoretice ale ştiinţei, prin Adevărul absolut unic, care e Dumnezeu, transcendent în esenţă, principiul unic al tuturor lucrurilor. Să vină un laureat al premiului Nobel ateu, pe care să-l scuip în ochi. Ce-o să-mi spună el? O babă care cade în faţa icoanei Maicii Domnului străbătută de Absolut e om şi ăla e dihor laureat.

În ispita de pe munte – retro satana! – Iisus spune: ”Împărăţia mea nu e din lumea aceasta”. Asta-i nemaiauzit! Du-te în împărăţia Lui cu trenul sau cu racheta dacă poţi. Nu poţi! Înotăm în Univers ca mormolocii, şi lumea lui Hristos se situează transcendent ca-n inspita de pe munte, în mod etern. Cine n-a putut fi înlocuită? Religia! Iar filosofia care speculează autonom face o nanie mintală. Iar dacă vrea să scoată, să extragă esenţe din ştiinţele naturii, e parazit. Atât! Nu îndrăzneşti să spui despre religie, teologal vorbind – dacă eşti cinstit – că a fost înlocuită de filosofie sau de ştiinţă. Un creştin îţi spune că adevărul se defineşte prin jocul celor două lumi: cea de aici o oglindeşte imperfect pe cea de dincolo. Spune contra dacă poţi. Ia zi. Îmi spune cineva că evoluţia e o ipoteză de lucru. Zic, domnule, te rog să-mi răspunzi mie, ca evoluţionist – cum e Haeckel, tâmpitul ăsta – când, unde, cum, de ce şi în ce formă – întrebări obligatorii pentru adevăr – ai apărut dumneata ca homo sapiens, cel care eşti astăzi. Ia răspunde. În spaţiu! – spune el. Am descoperit nu stiu ce femur în Indonezia. Păi, te tăvăleşti de râs. Aşa mă faci şi elefant şi mamut şi... Foarte bine. Spune paleontologia sau vreo ştiinţă naturală când a apărut homo sapiens? Kant spune că homo sapiens a apărut atunci când a început să gândească speculativ, deci odată cu filosofia. Spune cineva că singurul domn valabil şi azi e Moise: „Dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea Lui”. Combate-l dacă poţi. Încearcă şi demiurgul platonic în Timeu. Îi face ba picioare, ba ficaţi, te prăpădeşti de râs la geniul lui Platon.

- Aş vrea să vă întreb cum vedeţi participarea românilor de acum la mântuirea lor? Cum pot conlucra mântuirea lor în situaţia de acum?

- Simplu, ducându-se la Biserică. Şi folosind ştiinţa ca peria de dinţi. Tot ce spune ştiinţa să nu-i lase cu gura căscată şi tot ce spune un popă de la Cucuieţii din Deal să considere adevăr ritualic. În biserică se mântuiesc, „Nulla salus extra Eclesiam”, spune Sfântul Ciprian. Biserica! Are un instrument de mântuire poporul român că are Biserică şi preoţi.

Ce să caute altceva?!

* Petre Ţuţea, *Între Dumnezeu şi Neamul meu*, Editura Arta Grafică, 1992, pag.100-101 (fragment)

(continuare în pagina 12)

Preot militar *Cătălin Simion*

Itinerar liturgic

al Grupului vocal al Şcolii Militare de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni

Pe data de 9 septembrie Biserica face pomenirea Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana. Aşa după cum se ştie, fiecare biserică este pusă sub ocrotirea unuia sau mai multor sfinţi. Biserica mare din comuna Boroaia, judeţul Suceava, ctitorie a marelui exorcist arhimandrit Ilarion Argatu, are ca sfinţi ocrotitori pe Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana. Fiul părintelui Ilarion Argatu, părintele Alexandru Argatu, parohul bisericii din Boroaia, este ctitorul bisericii Şcolii Militare de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni. A devenit o tradiţie ca an de an, de ziua hramului bisericii din Boroaia, Grupul vocal al şcolii să dea răspunsurile la Sfânta Liturghie, asta şi ca semn de recunoştiinţă adus părintelui Alexandru Argatu. Şi anul acesta Sfânta Liturghie a fost oficiată de Î.P.S. Pimen al Sucevei şi Rădăuţilor împreună cu un sobor de aproximativ 20 de preoţi. În cuvântul de învăţătură, Înalt Prea Sfinţia Sa nu a uitat să amintească de legătura dintre Armată şi Biserică şi importanţa apropierii de Biserică a fiecărui om indiferent de funcţii, ranguri, meserii.

O altă prezenţă a Grupului vocal al şcolii a fost cea de la slujba unuia din hramurile Mănăstirii Râşca şi anume Înălţarea Sfintei Cruci. La Sfânta Liturghie a mai participat şi un numeros grup de elevi militari jandarmi care au avut ocazia să viziteze Mănăstirea Râşca, să ia binecuvântare prin prezenţa la Sfânta Liturghie şi la rugăciunile de dezlegare citite de către arhiereu, ca apoi, la sfârşitul slujbei, să se bucure şi de ostenelile în cele materiale ale cuvioşilor părinţi şi binevoitorilor mireni şi anume obştească gustare de după sfânta slujbă.

Cu ocazia hramului a fost adusă de la una din mănăstirile din Grecia, o părticică din lemnul Sfintei Cruci, ca mângâiere şi speranţă pentru închinători.

Sfânta Liturghie a fost oficiată de Î.P.S. Pimen al Sucevei şi Rădăuţilor, P.S. Calinic Botoşăneanul şi P.S. Ioachim Băcăoanul, împreună cu un numeros sobor de preoţi.

Oaspeţii, din Grecia şi Franţa, prezenţi la Mănăstirea Râşca au fost plăcut impresionaţi de faptul că răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de către jandarmi, ştiindu-se că muzica bisericească este mai greu de interpretat.

O parte din Grupul vocal al şcolii a fost prezent şi la slujba de sfinţire a noului sediu al Secţiei de Jandarmi Fălticeni care a fost oficiată pe data de 20 octombrie anul curent de către cel ce semnează aceste rânduri şi doi părinţi ieromonahi. La sfânta slujbă a participat domnul general (r.) Ion Crînguş, domnul general Eugen Şalar, şeful Inspectoratului Judeţean de Jandarmi

(continuare în pagina 16)

Preot militar *Cătălin Simion*

Dragostea şi bunurile ei

I Cor., cap. 13

1. De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător.
2. Şi de-aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.
3. Şi de-aş împărţi toată avuţia mea şi de-aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte.
4. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se trufeşte.
5. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul.
6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.
7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nadăjduieşte, toate le rabdă.
8. Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii – se vor desfiinţa; darul limbilor va înceta; ştiinţa se va sfârşi;
9. Pentru că în parte cunoaştem şi în parte proorocim.
10. Dar când va veni ceea ce e desăvârşit, atunci ceea ce este în parte se va desfiinţa.
11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului.
12. Căci vedeam acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, faţă către faţă; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte pe deplin, precum am fost cunoscut şi eu.

Şi acum rămân acestea trei: credinţa, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea.

Pelerin în Bucovina

MĂNĂSTIREA VORONEŢ

Este ctitorită de Ştefan cel Mare şi Sfânt, în anul 1488, şi construită în trei luni şi 21 de zile (24 mai-14 septembrie). Celebră este prin pictura sa, executată atât în interior, cât şi în exterior, între anii 1534-1535 în timpul lui Petru Rareş. Picturile, realizate pe un fond albastru închis (intrat în circuitul internaţional ca „albastru de Voroneţ") se caracterizează prin monumentalitate, claritate şi vigoare compoziţională. După ultimele cercetări, pictura ar fi fost realizată de către Ionaşcu Chiril. Mănăstirea a fost desfiinţată, iar chiliile distruse în 1786. Voroneţul este cunoscut în istoria poporului român şi prin textele *Codicele Voroneţean* şi *Psaltirea Voroneţeană*, texte copiate în sec. al XVI-lea. În biserica mănăstirii se află mormântul Sfântului Cuvios Daniil Sihastru, prăznuit la data de 18 decembrie. În anul 1989, a fost reînfiinţată ca mănăstire. Este mănăstire de maici, cu viaţă de obşte, iar hramul bisericii este Sfântul şi Marele Mucenic Gheorghe. Este monument UNESCO.

(Mihai Vlasie „*Ghidul aşezămintelor monahale din România*", Bucureşti, 2005)

(continuare din pagina 12)

Suceava, colonel Laurenţiu Hopu, comandantul Şcolii Militare de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni, prof. univ. Dr. Mihai Iacobescu, de la Universitatea „Ştefan cel Mare" Suceava, reprezentanţi ai autorităţilor locale, Poliţiei Municipiului Fălticeni, ai presei şi mulţi colegi jandarmi. În luările de cuvânt care au urmat, s-a apreciat rolul jandarmeriei în viaţa cetăţenilor, cât şi necesitatea creării tuturor condiţiilor ca jandarmii să fie cât mai eficienţi în slujba comunităţii.

Nu putem încheia acest itinerar, fără să amintim de participarea grupului la slujba din ziua hramului bisericii Şcolii Militare de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni. Cei doi sfinţi ocrotitori ai bisericii sunt Sfântul şi Marele Mucenic Gheorghe şi Sfântul şi

Marele Mucenic Mina. La sfârşit de toamnă este serbat, pe data de 11 noiembrie, Sfântul şi Marele Mucenic Mina. Sfânta Liturghie a fost oficiată de către P.C. Protopop, al Protoieriei Fălticeni, pr. Constantin Patrolea, P.C. pr. Alexandru Argatu, P.C. pr. Ioan Lungu (care la vârsta de 70 de ani a început construcţia unei biserici catedrale, iar acum, la vârsta de 90 de ani, se bucură de împlinirea visului vieţii), P.C. pr. Vasile Ungureanu şi preotul militar al şcolii. Strana a fost asigurată, aşa după cum spuneam, de către militari jandarmi.

A fost a doua zi de bucurie duhovnicească, din cursul aceleiaşi săptămâni, pentru o parte din personalul şcolii, după cea din ziua Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil, patronii spirituali ai Jandarmeriei Române, care au fost serbaţi pe data de 8 noiembrie.

Din Grupul vocal al şcolii, fac parte: P.C. pr. militar Cătălin Simion, plt. Dumitru Corduş, plt.adj.şef Ion

Condur, plt.adj. Cristian Ţabrean, plt. Nicolae Paraşteac, elev jandarm Gabriel Leonte şi copiii subsemnatului, Simion Justinian şi Simion Teodor.

♦ ZIUA EUROPEANĂ A LIMBILOR

„Cea mai mare problemă în privinţa comunicării este iluzia de a fi completă.” G.B. Shaw

În societatea contemporană, timpul fizic pare să nu mai fie acel zeu blând de care vorbea în antichitate Sofocle, deoarece explozia informaţională implică o comunicare interumană eficientă într-un timp relativ scurt. Prin urmare, dezvoltarea individului, puternic marcată de

progresul ştiinţei şi al tehnicii, se află sub incidenţa actului comunicării, care constă într-un ansamblu de acţiuni ce au în comun transmiterea de informaţii sub forma de mesaje, semne sau gesturi simbolice, între două persoane, numite interlocutori, sau mai formal, emiţător şi receptor. În accepţiunea sa cea mai profundă, comunicarea poate fi definită şi ca relaţia bazată pe co-împărtăşirea unei semnificaţii.

Facilitarea comunicării interumane este unul din pilonii de bază ai Uniunii Europene şi ai Consiliului Europei care, începând cu anul 2001, au declarat ziua de 26 septembrie, Ziua Europeană a Limbilor. Se ştie că Europa este posesoarea unei adevărate bogăţii lingvistice: 23 de limbi oficiale şi peste 60 de comunităţi autohtone care vorbesc o limbă regională sau minoritară. Tocmai pentru a atrage atenţia asupra acestei imense bogăţii lingvistice, Uniunea Europeană şi Consiliul Europei au lansat în 2001 iniţiativa Anului European al Limbilor.

Începând cu anul 2001 evenimentul a fost sărbătorit de milioane de oameni din 45 de ţări participante. În Europa au fost organizate sute de activităţi de celebrare a diversităţii noastre lingvistice şi de încurajare a învăţării limbilor străine. Pentru a face încă un pas înainte şi pentru că limbile stau la baza construcţiei europene, din această iniţiativă a luat naştere Ziua Europeană a Limbilor. Printre obiectivele esenţiale ale acestei zile menţionăm: sensibilizarea publicului faţă de plurilingvismul european, cultivarea diversităţii culturale şi lingvistice, precum şi încurajarea învăţării limbilor străine de către toţi europenii, atât în cadrul formal, în şcoală, cât şi în afara acesteia.

O zi festivă, cu reminiscenţe multilingve

În fiecare an, în această zi, se organizează sute de evenimente în toată Europa: spectacole, animaţii pentru copii, jocuri muzicale, cursuri de limbi străine, emisiuni de radio şi televiziune, conferinţe… posibilităţile sunt nenumărate!

Politica lingvistică a Uniunii Europene promovează multilingvismul şi doreşte ca fiecare cetăţean european să poată vorbi, pe lângă limba maternă, cel puţin două limbi străine. Acest obiectiv a fost definit de liderii europeni în cadrul reuniunii Consiliului European de la Barcelona din 2002.

Mozaicul limbilor europene s-a dezvoltat de-a lungul mileniilor. Valurile de popoare migratoare aduceau noi familii lingvistice, îndepărtându-le pe cele precedente şi ameninţându-le uneori chiar cu dispariţia. Principalele limbi europene aparţin familiei indo-europene, iar specialiştii au concluzionat că ele derivă dintr-o rădăcină cunoscută ca fiind proto-indo-europeană, detaliile exacte ale evoluţiei acestei limbi antice fiind încă neelucidate.

Interrelaţia limbă- identitate culturală

Limbile din Europa continuă să evolueze, odată cu numeroasele limbi străine aduse pe continent de comunităţile imigrante. De exemplu, în oraşele cosmopolite precum Londra, Paris, Bruxelles sau Berlin se vorbesc în prezent sute de limbi şi dialecte diferite.

Uniunea Europeană recunoaşte legătura strânsă dintre limbă şi identitate, precum şi faptul că limba reprezintă expresia directă a unei culturi. De aceea, politicile lingvistice au fost elaborate astfel încât să respecte diversitatea lingvistică, să promoveze multilingvismul şi, atunci când este necesar, să protejeze limbile aflate în pericol de dispariţie.

Ziua Europeană a Limbilor la Şcoala Militară de Subofiţeri Jandarmi Falticeni

În şcoala noastră, Ziua Europeană a Limbilor a fost celebrată luni, pe 27 septembrie, când elevii batalionului II au participat la o serie de activităţi menite să valorifice şi să testeze cunoştinţele generale legate de limbile şi culturile europene. Cei 147 de elevi jandarmi ai seriei 2009-2011 au rezolvat, lucrând pe grupe, un chestionar cu itemi multipli în limbile engleză şi franceză, chestionar conţinând 26 de întrebări variate. La finalul acestui periplu imaginar prin mai multe ţări şi capitale europene, elevii au demonstrat că deţin un bagaj de cunoştinţe suficiente pentru a-şi declina calitatea de adevăraţi cetăţeni europeni. De asemenea, când elevii au fost solicitaţi să gloseze pe marginea logoului Zilei Europene a Limbilor, ei au remarcat cu uşurinţă culorile vii ale acestuia (roşu, galben, verde, albastru), semnificând culorile steagurilor diferitelor state europene, precum şi figurile umane văzute din profil, oarecum stilizate, care se întrepătrund, sugerând necesitatea asimilării cât mai multor limbi europene. În ansamblu, logoul relevă ideea de comunicare, în toată complexitatea ei, lucru confirmat de însuşi sloganul zilei: „***Vorbeşte-mi!/Talk to me!/Parle-moi!/Háblame!***”

În urma acestei activităţi, elevii jandarmi au înţeles cu siguranţă rolul important pe care îl au limbile străine într-o Europă modernă, multilingvă şi multiculturală, în care înlăturarea barierelor naţionale permite europenilor să comunice cu uşurinţă şi să facă parte dintr-o Europă unitară, cu un substrat lingvistic aparent eterogen.

Actul comunicării este aşadar unul spontan şi universal pentru fiinţa umană, dar a cărui complexitate rezultă paradoxal din însăşi simplitatea lui.

Şi, pentru a concluziona, suntem în asentimentul marelui scriitor german Goethe, care afirma, pe bună dreptate, că „Cei ce nu ştiu nimic despre limbile străine, nu ştiu nimic despre ei înşişi. (”Those who know nothing of foreign languages know nothing of their own.” Goethe)

Căpitan Liliana Osoianu

Am fost alături de *Let’s do it, Romania!*

25 septembrie 2010

Prin acest proiect, iniţiatorii şi partenerii şi-au propus curăţarea într-o singură zi a mormanelor de gunoi din arealele naturale, de pe uscat şi apă.

La nivelul şcolii noastre, aproximativ o sută de elevi şi cadre au cules deşeurile aruncate necorespunzător în Parcul Nada Florilor şi zona iazurilor din apropierea municipiului Fălticeni.

O experienţă de neuitat...
...alături de copiii din Tămăşeni

Începând cu 1 august a.c. peste 80 de copii care locuiesc în zonele din Moldova afectate de inundaţii au fost primiţi în tabere organizate de Jandarmeria Română, în trei centre de pregătire: Baza de Pregătire şi Cazare Snagov, Centrul de Pregătire şi Perfecţionare Jandarmi Tăşnad şi Şcoala Militară de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni

Am avut privilegiul să avem în mijlocul nostru peste 50 de oameni minunaţi, unii cu o maturitate mult prea înaintată pentru vârsta lor – pe care ni i-am făcut prieteni pe viaţă.

Şcoala Militară de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni a fost gazda celui mai mare grup de copii din taberele organizate la nivelul Jandarmeriei Române.

În perioada 2-10 august ne-am bucurat sufletele cu 49 de copii, cu vârste cuprinse între 7 şi 15 ani, din Adjudeni şi Tămăşeni, localităţi afectate de inundaţii în judeţul Neamţ. 35 dintre copii au venit de la Şcoala de Arte şi Meserii din Adjudeni, comuna Tămăşeni, însoţiţi de doamna Maria Petrişor şi domnul Iosif Andor, iar 14 copii au fost însoţiţi de domnul Constantin Boboc de la Şcoala cu clasele I-VIII Tămăşeni.

În total 31 de fete şi 18 băieţi care au sosit luni, 2 august, împreună cu cei trei profesori însoţitori, pentru a petrece câteva zile în tabără la şcoala noastră.

Jandarmii fălticeneni au încercat să le distragă atenţia de la greutăţile care s-au abătut peste familiile lor şi să le ofere copiilor un program variat care a cuprins vizite la cetăţi, muzee, mănăstiri, dar şi spectacole, jocuri de tabără şi discotecă în aer liber.

La nivelul instituţiei noastre, aceasta este a doua tabără organizată de şcoala noastră pentru copii proveniţi din familiile afectate de inundaţii. În 2008, 14 copii din comuna Bistra, judeţul Maramureş, au fost invitaţi să petreacă o săptămână în unitate, pe atunci Centrul de Perfecţionare a Pregătirii Cadrelor Jandarmi Fălticeni.

Marţi, 3 august, copiii au vizitat Muzeul Apelor şi Muzeul „Ion Irimescu” din Fălticeni, iar după amiază doamnele Doina Cernica şi Viorica Petrovici, scriitoare de literatură pentru copii, ne-au încântat cu poveşti şi poezii de suflet. Elevii au fost încurajaţi să îşi încerce talentul literar: Ciprian Fechetă, Adriana Butnaru, Camelia Băcăoanu, Andreea Dorcu, Ana Maria Păuleţ, Nicoleta Băcăoanu, Cosmin Bârlescu, Lorena Mihoc şi Cosmin Petrişor au fost cei care au citit materialele şi au demonstrat că pot fi la înălţime.

Miercuri, 4 august a fost dedicată vizitelor la Cetatea Neamţului, Mănăstirea Neamţ, rezervaţia de zimbri, Casa Memorială „Ion Creangă” din Humuleşti. Copii şi-au adus aminte de basme, legende, dar şi de năzbâtii din copilăria de altă dată.

Joi, 5 august, am vizitat Cetatea de Scaun a Sucevei, Muzeul de Istorie, Mina Cacica şi Biserica catolică din localitate, precum şi Mănăstirea Voroneţ. În partea a doua a zilei copiii au avut posibilitatea să îşi aleagă un centru de creaţie unde să materializeze aspecte din excursii sau alte impresii: au fost centre de pictură, de desen, modelare hârtie şi plastilină şi un centru de engleză.

Vineri, 6 august, copiii au fost încântaţi de exerciţiul demonstrativ prezentat de către Detaşamentul de Pompieri Fălticeni, precum şi de piesa „Fata babei şi fata moşneagului", interpretată de artiştii păpuşari ai Centrului Cultural Bucovina. Copiii au avut posibilitatea să viziteze biserica din curtea şcolii şi să participe la slujbele oficiate de preotul unităţii. Cu acest prilej ei l-au întâlnit pe preotul catolic din Fălticeni, care a locuit câţiva ani chiar în comuna lor. Seara a fost dedicată competiţiilor sportive: aruncarea la coş, tenis de masă, volei.

Sâmbătă, 7 august, au primit vizita micilor artişti ai Ansamblului Bucovina coordonaţi de maestrul Gheorghe Sîrbu, o bună ocazie pentru câţiva copii din Tămăşeni să demonstreze că şi ei sunt dansatori talentaţi de muzică populară. Până la discoteca în aer liber, au jucat jocuri de tabără, de coeziune a grupului, viteză şi au fost continuate competiţiile sportive la fotbal şi volei, iar fetele au fost implicate într-un centru de înfrumuseţare.

Duminică, 8 august, grupul de copii şi îndrumători au participat la slujbă şi ulterior au fost implicaţi în jocuri de cunoaştere şi comunicare, centre de creaţie sau jocuri sportive. Luni, 9 august, copiii au prezentat în cadrul conferinţei de presă o expoziţie cu lucrările realizate pe parcursul taberei, am schimbat impresii şi date de contact.

Zilele petrecute împreună cu cei 49 de copii şi trei instructori s-au sfârşit. Ne–am bucurat însă că am reuşit să le oferim un sprijin la nevoie şi mai ales că am descoperit nişte oameni minunaţi, unii cu o maturitate mult prea înaintată pentru vârsta lor – pe care ni i-am făcut prieteni pe viaţă.

Dorim să mulţumim tuturor celor care ne-au sprijinit – Centrul Cultural Bucovina, Complexul Muzeal Bucovina, Inspectoratul pentru Situaţii de Urgenţă Suceava, Inspectoratul de Jandarmi Judeţean Suceava, precum şi profesorilor îndrumători – pentru că le-au oferit copiilor amintiri de neuitat şi speranţă pentru viitor.

Alături de oameni la inundaţii

În perioada iunie-iulie, peste 40 de jandarmi de la şcoala militară au acţionat pentru salvarea şi evacuarea de persoane şi bunuri din gospodării, precum şi la acţiuni de limitare şi înlăturare a efectelor inundaţiilor, constând în decolmatări, îndiguiri.

De asemenea, elevii jandarmi aflaţi în stagiu de practică au participat la acest gen de misiuni alături de jandarmii din unităţile Jandarmeriei.

Jandarmii fălticeneni au participat la misiuni alături de celelalte forţe ale MAI în localităţile Boroaia (26, 27.06.2010), Călineşti (29.06.2010), Dolhasca (29, 30.06.2010) şi Dărmăneşti.

Asociaţia Clubul Sportiv "Şomuz" Fălticeni

Asociaţia Clubul Sportiv "Şomuz" Fălticeni a luat fiinţă în acest an din iniţiativa unui inimos colectiv de cadre din Şcoala Militară de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni.

Scopul Asociaţiei Clubul Sportiv „ŞOMUZ" Fălticeni îl reprezintă selecţia, pregătirea şi participarea în competiţii de nivel local, naţional şi internaţional a sportivilor la următoarele ramuri sportive: gimnastica, fotbal, fotbal – tenis, tenis, tenis de masă, şah, karate tradiţional, tir sportiv, tir cu arcul, atletism, handbal, volei, natație, baschet, badminton, oină, ciclism, schi, lupte, box, judo, pescuit sportiv, biliard, popice-bowling, rugby, automobilism sportiv, bridge, culturism, orientare, scrabble, radioamatorism, sportul pentru toţi, table, sub toate formele sale, contribuţia la promovarea ramurilor sportive sus menţionate prin activităţi de cercetare, dezvoltare, inovare.

Având în vedere faptul că activităţile extracurriculare reprezintă o componentă de bază a procesului de învăţământ, călirea fizică a elevilor, precum şi educarea acestora în spiritul sportivităţii sunt priorităţi pentru cadrele didactice ale şcolii.

În acest sens, comanda unităţii a decis constituirea unei echipe de fotbal şi înscrierea acesteia în liga a V-a, începând cu anul competiţional 2010-2011, propunându-şi ca obiectiv clasarea în primele 4 echipe din serie. Din conducerea Asociaţiei Clubul Sportiv „ŞOMUZ" Fălticeni fac parte ofiţeri şi subofiţeri din şcoală, iar jucătorii echipei de fotbal sunt elevi. Pentru completarea lotului cu juniori am apelat la C.S.S. „Nicu Gane" şi am transferat 5 juniori.

Actualităţi şi perspective în pregătirea fizică a lucrătorilor din sistemul de ordine şi siguranţă publică

Educaţia fizică şi sportul au devenit peste timp, în lume, activităţi de interes naţional. În ţara noastră, Legea educaţiei fizice şi sportului recunoaşte şi stimulează organizarea şi desfăşurarea acestor activităţi în instituţiile de învăţământ, în armată, în unităţi economice etc., tocmai în ideea de a influenţa pe termen mediu şi lung potenţialul biologic al populaţiei.

Potrivit legii amintite, formele de realizare a acestui obiectiv sunt: educaţia fizică şi sportul şcolar şi universitar, educaţia fizică militară sau profesională, sportul pentru toţi, sportul de performanţă.

Toate acestea sunt menite să amelioreze, printr-o participare organizată sau independentă, condiţia fizică şi confortul spiritual al individului, să stabilească relaţii sociale civilizate şi să conducă la rezultate în competiţii sportive sau profesionale de orice nivel.

Referitor la educaţia fizică a lucrătorilor din sistemul de ordine şi siguranţă publică sau profesională, deşi nu prevede în mod expres, legea lasă să se înţeleagă că organismele administraţiei publice centrale şi locale sunt obligate să stabilească acel ansamblu de măsuri care au ca scop asigurarea dezvoltării fizice armonioase a cetăţenilor, potenţiali participanţi la apărarea armată a ţării.

În acest sens, sistemului naţional de apărare, siguranţa naţională şi ordine publică îi sunt recunoscute particularităţile profesionale care cu greu se pot echivala în viaţa civilă.

Gestionarea profilului fizic, moral şi intelectual al lucrătorilor din sistemul de ordine şi siguranţă publică, ca produs finit al unei pregătiri profesionalizate, este un proces care trebuie evaluat şi perfecţionat continuu în cadrul triadei: specialist în educaţie fizică militară, medic şi psiholog , acest lucru va fi posibil numai dacă se va renunţa la tendinţele de uniformizare .

În acest sens, sistemul naţional de siguranţă naţională şi ordine publică este obligat să-şi completeze şi, acolo unde este nevoie, să-şi modifice prevederile Concepţiei de formare, specializare şi perfecţionare a personalului profesionalizat în spiritul respectării prevederilor amintitei legi.

Transformarea şi desfăşurarea pregătirii lucrătorilor din sistemul de ordine şi siguranţă publică după principiile antrenamentului sportiv modern constituie o prioritate pe termen mediu şi lung.

După cum se ştie, antrenamentul sportiv are cinci componente: pregătirea teoretică, pregătirea fizică; pregătirea tehnică, pregătirea tactică, pregătirea psihologică.

Caracteristicile modului de viată sănătos ale omului

Componentele modului de viată sănătos sunt:
-Practicarea intensivă a sportului
-Alimentarea raţională
-Condiţiile sanitaro-igienice
-Regimul de muncă şi de odihnă
-Atitudinea faţă de viciile umane

Noţiunea de sănătate include o completă stare fizică şi mintală care nu constă numai în absenţa bolii. Nivelul de sănătate a omului depinde de mai mulţi factori după cum urmează:

50% - de modul de viaţă sportiv al omului
20% - de factorii genetici
20% - de condiţiile sociale şi naturale
10% - de asistenţă medicală

Ca să fim sănătoşi trebuie să ne facem un regim raţional, o ordine bine gândită a activităţii în cursul zilei, respectarea anumitor deprinderi de igienă, alimentarea echilibrată, activitatea motrică suficientă, stăpânirea emoţiilor - cu alte cuvinte tot ce cuprinde noţiunea de PREGĂTIRE FIZICĂ - cultura corpului sănătos. Lipsa acestor deprinderi duce la ineficienţă în îndeplinirea cu succes a misiunilor.

Ele sunt recunoscute şi aplicate pe plan naţional şi mondial pentru formarea şi dezvoltarea performanţelor sportivilor în diferite ramuri şi discipline sportive şi pot fi aplicate şi în cazul lucrătorilor din sistemul de ordine şi siguranţă publică deoarece pregătirea acestora are aceleaşi componente, bineînţeles în proporţii diferite .

Daca acceptăm că pregătirea fizică este o componentă de bază a instruirii individuale pentru luptă a lucrătorilor din sistemul de ordine şi siguranţă publică , iar educaţia fizică militară şi/sau profesională este disciplină obligatorie în instituţiile militare de formare, specializare şi perfecţionare a personalului profesionalizat, atunci putem afirma că: pregătirea fizică reprezintă stadiul – nivelul – calităţilor fizice şi al deprinderilor motrice ale unui individ la un moment dat, verificate în condiţiile apropiate misiunilor care le execută. În acelaşi timp, pregătirea profesională trebuie să se finalizeze prin examene, teste teoretice şi practice obligatorii, semestriale şi anuale.

Altfel spus, luptătorului i se cere să aibă pregătirea fizică la nivelul standardelor stabilite, iar personalului militar profesionalizat i se pretinde în plus cunoştinţe teoretice şi practice privind managementul educaţiei (pregătirii) fizice şi sportului la diferite eşaloane.

Dacă se acceptă ideea structurării instrucţiei (educaţiei) militare pe cele cinci componente, ponderea educaţiei (pregătirii) fizice militare va fi mai mare de 20%, mergând până la 30-40% din valoarea calificativului general al lucrătorului din sistemul de ordine şi siguranţă publică. Atunci când condiţiile de verificare şi antrenament depăşesc cu mult condiţiile concrete ce se pot ivi în câmpul tactic, se creează acel confort spiritual care dă încredere în sine – în forţele proprii – specifică mentalităţii de învingător.

La calitatea de a fi un bun profesionist în sistemul de ordine şi siguranţă publică se va putea ajunge numai în condiţiile în care instruirea (educaţia) se va desfăşura după principiile antrenamentului sportiv modern, iar finalitatea acesteia se va verifica prin concurs – competiţii, după al cărei rezultat să se aprecieze valoarea luptătorului, concomitent cu a instructorului, chiar a comandantului, care de fapt nu este altceva decât un antrenor.

Pregătirea fizică a lucrătorilor din sistemul de ordine şi siguranţă publică. Actualităţi şi perspective

Nivelul de pregatire fizică al unui profesionist are un impact direct asupra capacităţii sale de a lupta. Experienţa de luptă a unor organe străine demonstrează rolul important pe care-l are pregătirea fizică în ducerea luptei. Un profesionist trebuie să fie bine pregătit pentru a face faţă nevoilor fizice cerute de misiunile pe care le au de îndeplinit.

În perspectivă trebuie perfecţionat şi optimizat procesul de pregătire fizică. Pregătirea fizică, ca totalitate a mijloacelor care asigură dezvoltarea fizică, o sănătate excelentă şi performanţe deosebite, reprezintă un proces care se desfăşoară pe tot parcursul anului şi durează pe toată perioada vieţii profesionale, fiind de asemenea un proces de educare, instruire, dezvoltare şi creştere a posibilităţilor funcţionale ale organismului. Ea trebuie privită, în primul rând, ca un proces de adaptare a organismului la eforturile funcţionale mereu crescânde, la experienţele tot mai mari în ceea ce priveşte manifestarea forţei şi vitezei, rezistenţei şi supleţii, coordonării mişcărilor şi îndemânării, încordărilor psihice şi altor numeroase exigenţe. Activitatea fizică regulată contribuie în mod substanţial la dezvoltarea şi menţinerea capacităţilor funcţionale, la păstrarea structurilor organismului şi la limitarea deteriorării acestuia în măsura în care se acţionează asupra: muşchilor scheletului - putere, forţă şi rezistenţă; funcţiei motrice - agilitate, echilibru, coordonare şi viteză de mişcare; scheletului şi articulaţiilor - structura şi funcţiile articulaţiilor; funcţiei cardiorespiratorii - putere şi rezistenţă. O condiţie fizică adecvată, prin practicarea cu regularitate a exerciţiilor fizice, se traduce printr-o performanţă fizică crescută, încredere în sine, independenţă în plan fizic şi psihologic, contribuind şi la calitatea percepută a vieţii.

Condiţia fizică excelentă, agilitatea, viteza de reacţie, mobilitatea, sincronizarea eforturilor în cadrul acţiunilor comune reprezintă efectul unei pregătiri inteligent concepute şi riguros aplicate. Mulţi teoreticieni susţin că personalitatea poate fi modelată prin exerciţii fizice, dobândindu-se de asemenea siguranţă de sine, calm, autocontrol, vigoare, putere de concentrare şi "sânge rece" în faţa pericolului.

Pregătirea fizică, ca proces unitar de formare şi perfecţionare a priceperilor şi deprinderilor motrice, a calităţilor fizice, morale şi de voinţă, se realizează având ca bază cerinţele ştiinţifice generale ale formării şi dezvoltării unui organism sănătos. Ea presupune dârzenie şi voinţă, o mare cheltuială de forţe, o intensă activitate creatoare, precizie şi acurateţe, disciplină şi respectarea unui regim riguros de viaţă şi muncă. Rezultatele obţinute astfel depind în mare măsură de sârguinţa şi perseverenţa individului, de respectarea principiilor şi regulilor de bază privind organizarea şi desfăşurarea pregătirii fizice.

Un rol important în obţinerea performanţelor dorite îl reprezintă voinţa, exigenţa, dorinţa de a atinge ţelul, perseverenţa, dârzenia şi dragostea de muncă, capacitatea de a suporta greutăţile. Momentul în care rezultatele obţinute încep să apară constituie un stimulent important, care-l determină pe individ să se antreneze şi să-şi mobilizeze toate forţele pentru atingerea ţelului dorit. Din când în când antrenamentele se pot desfăşura în condiţii grele, aspre, în care se educă mai bine calităţile de voinţă şi se capătă pregătirea pentru o participare reuşită la activităţi desfăşurate pe teren accidentat, umed, nisipos şi în condiţii climatice grele. Încrederea în forţele proprii este temelia curajului şi hotărârii, iar neîncrederea este duşmanul performanţelor.

Avantajul activităţilor fizice constă în influenţa pe care o exercită atât corpul cât şi mintea, iar valorile, atitudinile şi comportamentele individuale şi sociale învăţate în cadrul activităţii fizice se transferă şi în alte sfere ale vieţii. Obţinerea performanţelor depinde în mare măsură de priceperea de a-şi concentra atenţia asupra pregătirii, de aptitudinile fiecăruia de a folosi maxim forţa, viteza, rezistenţa.

Un rol foarte important în practicarea exerciţiilor fizice îl au comandanţii, care trebuie să înţeleagă şi să le practice. Exemplul acestora va pune accentul pe importanţa pregătirii fizice şi o va expune ca un element de bază al pregătirii pentru luptă, profesioniştii trebuie să se pregătească mult mai mult decât pentru a face faţă testelor din programele de învăţământ, pregătire pentru luptă sau testului bianual de pregătire fizică. Beneficiile ce derivă dintr-o pregătire fizică intensă sunt numeroase. Performanţa motorie stimulează sistemul nervos central atât de puternic încât celulele subdezvoltate, moarte, sau pe cale de a muri sunt fie capacitate, fie funcţia lor este preluată de alte celule sau de celule nou generate. Întreaga evoluţie a practicării exerciţiilor fizice demonstrează că acestea au constituit o activitate permanent orientată de societăţile respective, în vederea perfecţionării indiciilor dezvoltării fizice a omului şi concomitent a capacităţii de mişcare.

Organismul lucrătorului din sistemul de ordine şi siguranţă publică trebuie să aibă în permanenţă abilitatea de a funcţiona eficient în munca fizică, la instrucţie şi în alte activităţi şi în acelaşi timp să păstreze o rezervă de energie astfel încât să poată face faţă oricărei urgenţe ce poate apărea.

Bazele pregătirii fizice

În procesul de pregătire fizică a lucrătorilor din sistemul de ordine şi siguranţă publică trebuie soluţionate trei probleme mari:

-fortificarea sănătăţii;

-formarea conformaţiei corporale;

-perfecţionarea calităţilor fizice (motrice).

În continuare vom examina problemele de perfecţionare a calităţilor fizice. Premisa principală a acestei tratări constă în faptul că specialistul, care a însuşit metodica de perfecţionare a calităţilor fizice, va putea soluţiona sarcinile de fortificare a sănătăţii şi formare a conformaţiei corporale a tinerilor. Calităţile fizice sunt posibilităţile funcţionale ale organismului care determină gradul de activitate motric.

Specialiştii încă nu au ajuns la o concluzie unică despre diferenţierea necesară şi satisfăcătoare a calităţilor fizice ale omului. De aceea, datorită

categoriilor mai larg utilizate, vom evidenţia cinci calităţi motrice: forţa, rapiditatea (viteza), elasticitatea, dibăcia şi rezistenţa. Forţa şi rapiditatea asigură pregătirea de viteză – forţa.

La perfecţionarea dibăciei trebuie soluţionate trei probleme:

-perfecţionarea calităţii de însuşire a sarcinilor motrice, de complexitate tot mai mare a coordonării;

-perfecţionarea calităţii de restructurare la moment, a activităţii motrice, în funcţie de modificarea condiţiilor;

-sporirea preciziei de reproducere a sarcinilor motrice;

Garanţia desfăşurării cu succes a antrenamentelor de mai mulţi ani asigură completarea cu pricepere a lucrătorilor, planificarea pregătirii lor, desfăşurarea în cunoştinţă de cauză a activităţilor, controlul mersului şi rezultatelor procesului de instruire-antrenare.

Locotenent Radu Anania
Plutonier Ionuţ Agavriloaei

ŞCOALA DE CONDUCĂTORI AUTO
autorizată A.R.R.

În cadrul catedrei Pregătire Generală de Jandarmi viitorii elevi ai şcolii au posibilitatea obţinerii permisului de conducere a autovehiculelor din categoria „B”.

Şcoala Militară de Subofiţeri Jandarmi Fălticeni este singura instituţie de învăţământ din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor care deţine o şcoală de conducători auto autorizată de către Autoritatea Rutieră Română.

Pregătirea elevilor pentru obţinerea permisului de conducere a autovehiculelor din categoria „B” se realizează de către un personal specializat. De asemenea, se mai regăseşte un cabinet de legislaţie rutieră, dotat cu materiale şi calculatoare necesare pentru pregătirea în domeniul conducerii autovehiculelor.

Conducerea autovehiculelor reprezintă un modul de pregătire de specialitate pentru calificarea de subofiţer de jandarmi. Pregătirea în domeniul conducerii autovehiculelor se efectuează în conformitate cu prevederile Ordinului Ministerului Transporturilor şi Infrastructurii nr. 1.019 din 2 octombrie 2009, a Metodologiei privind atestarea instructorilor de pregătire practică şi a profesorilor de legislaţie rutieră, a Normelor privind autorizarea şcolilor de conducători auto, a Programei de şcolarizare şi a Metodologiei de organizare şi desfăşurare a cursurilor de pregătire teoretică şi practică în vederea obţinerii permisului de conducere.

Orele se desfăşoară în cabinetul de legislaţie rutieră, în poligonul pentru instruire şi pe traseele stabilite de Serviciul Poliţiei Rutiere din cadrul Inspectoratului de Poliţie a judeţului Suceava

După cele 30 de ore de legislaţie şi 30 de ore de conducere a autovehiculelor, elevii sunt examinaţi de către Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere şi Înmatriculări Vehicule din cadrul Instituţiei Prefectului a judeţului Suceava, în vederea obţinerii permisului de conducere.

Pagină realizată de
Maior Cătălin Ungureanu

Din lumea automobilului

Cine a construit primele motoare în patru timpi?

Comis-voiajorul Nikolaus August Otto (1832-1891), din Köln, a fost cel care a reuşit să construiască un motor cu ardere internă, ce funcţiona mai silenţios. El a făcut un apel la o invenţie descrisă încă din 1862 de francezul Alphonse-Eugene Beau de Rochas - aşa-numitul principiu al celor patru timpi.

Motorul lui Otto încă folosea gazul drept combustibil, dar consuma pe jumătate, deplasându-se în acelaşi timp de două ori mai repede. Aceasta se datora comprimării gazului în cilindru de către un piston, înainte de a se aprinde la momentul potrivit. Pentru o mai bună funcţionare, Otto a montat patru cilindri în serie - forţă se repartiza, în mod avantajos, egal pe patru cilindri. În plus, Otto a folosit şi un carburator, care ajuta la aspirarea gazului înainte de aprindere, amestecându-l cu aerul. Astfel se putea controla mai bine arderea uniformă.

Pentru acest motor - care îi poartă şi numele - „OTTO” a primit medalia de aur la Expoziţia Mondială de la Paris. De aici a pornit întemeierea unei firme, „Uzinele de Motoare cu gaz Deutzer, din Köln. Motoarele „OTTO” cu funcţionare liniştită şi exactă se vindeau bine. Dar erau încă prea grele pentru încorporarea lor pe automobile.

La perfecţionarea motorului „OTTO” în patru timpi au colaborat Gottlieb Wielhelm Daimler(1834-1900), director tehnic, şi Wilhelm Maybach (1846-1929), constructor şef.

De aceea în 1882 au întemeiat un atelier propriu de experimentare la Bad Cannstatt, la nici 100 km de Mannheim, unde Carl Benz îşi plimba vehiculul său cu noul motor brevetat.

Daimler dorea să transforme greoiul motor „OTTO” într-un mijloc de acţionare uşor şi, „transportabil”. Şi a reuşit în mai puţin de un an. Motorul, uşor şi compact pentru vremea respectivă, dezvolta o jumătate de cal-putere.

Daimler a construit un vehicul cu un cadru şi roţi din lemn masiv, pe care pasagerul se aşeza călare, denumit de aceea, de Daimler însuşi „căruţ de călărie”, ce funcţiona cu benzină, şi totuşi nu putea fi încă un automobil, deoarece nu avea decât două roţi (din lemn, cu cercuri de fier), iar scaunul şoferului era o şa de piele. Şi aşa, în cele din urmă, a apărut motocicleta. Pe ea a „călărit” cu mândrie Paul, fiul lui Daimler, la 10 noiembrie 1885, parcurgând dus-întors cei 3 km de la Bad Cannstatt la Unterturkheim. Aceasta a rămas în istorie drept prima călătorie mai lungă a unei motociclete.

Anul ce a urmat, Daimler a luat o trăsură, transformând-o în vehicul cu motor, ce se deplasa cu 16 km/h! Dar era prea târziu, automobilul modern, cu motor cu ardere internă, fusese inventat de Carl Benz, care abia dacă luase în seamă activitatea colegului din Bad Cannstatt. Habar n-aveau ei că în curând, împreună, vor pune bazele firmei de talie mondială Daimler-Benz.

Ce înseamnă securitatea muncii?

Securitatea muncii constituie un ansamblu de activităţi şi măsuri stabilite în scopul asigurării celor mai bune condiţii de desfăşurare a proceselor de muncă specifice, apărării vieţii, integrităţii corporale şi sănătăţii personalului, a salariatelor gravide şi mame, lăuze sau care alăptează, precum şi a altor persoane participante la desfăşurarea procesului de muncă.

Din momentul în care omul a început să muncească - deci să desfăşoare conştient o activitate de transformare a elementelor de mediu pentru a-şi asigura existenţa - datează şi primele preocupări pentru îmbunătăţirea condiţiilor de muncă.

În secolele "preindustriale", cercetările şi măsurile pentru ameliorarea condiţiilor de muncă, diminuarea eforturilor şi mărirea randamentelor, au avut un caracter sporadic şi local.

Scrierile antice relatează despre astfel de acţiuni şi despre unele măsuri exprese de protecţie a lucrătorilor, despre existenţa unor medici pe şantierele faraonice, despre măsurile pentru combaterea saturnismului(intoxicaţie cu plumb) şi a intoxicaţiei cu mercur în Grecia, la Roma, Alexandria (apărători ale mâinii la unelte, măşti din băşici de peşte pentru şlefuitorii cu minium, mănuşi, jambiere, tuburi de ventilare în mine etc.).

Atâta timp cât efortul muscular caracteriza participarea omului la procesul de producţie, cercetările au fost orientate spre studierea acestuia. Treptat, concepţia s-a lărgit, renunţându-se la abordarea strict mecanicistă.

Tot mai multe ştiinţe au început să se preocupe de relaţia om - maşină - mediu ambiant: medicina, antropologia, sociologia, psihologia, ştiinţele economice. Fiecare a analizat impactul dintre om şi elementele procesului de muncă din propriul său punct de vedere, căutând soluţii pentru protejarea lucrătorului, concomitent cu creşterea productivităţii sale.

Spre finele secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea iau naştere şi încep să se dezvolte, ca ramuri distincte, fiziologia muncii, psihologia muncii, sociologia muncii, ergonomia, securitatea muncii.

Din ansamblul practicilor şi cercetărilor, vizând relaţia omului cu munca, s-a conturat în decursul timpului ca obiect distinct, protejarea lucrătorului împotriva accidentelor de muncă şi a bolilor profesionale.

Aşa cum s-a menţionat, primele măsuri strict preventive cunoscute datează încă din antichitate. În majoritatea cazurilor însă, accidentele şi bolile profesionale erau considerate drept o fatalitate. Ulterior, factorii multipli, dependenţi de revoluţia industrială din secolul al XIX-lea şi de progresul general al cunoaşterii, au impus, ca o problemă deosebit de importantă, necesitatea eliminării sau cel puţin a reducerii lor, ceea ce s-a reflectat şi în apariţia unor reglementări juridice specifice.

În ţara noastră, cercetătorii Institutului Naţional de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Muncii au conturat o teorie unitară şi coerentă, relativ la fenomenul accidentării şi îmbolnăvirii profesionale şi a modalităţilor de reducere sau eliminare a acestuia.

Măsurile de prevenire reprezintă modalităţi tehnice, organizatorice, igienico-sanitare etc., prin care se realizează securitatea muncii.

Concret, prin intermediul lor se elimină, evită sau diminuează acţiunea factorilor de risc asupra organismului uman. În mod uzual, în prima situaţie se utilizează noţiunea de „prevenire", iar în celelalte două, de „măsuri de protecţie".

Deoarece factorii de risc sunt specifici în raport cu fiecare dintre elementele sistemului de muncă (executant-sarcina de muncă-mijloc de producţie-mediu de muncă), măsurile de prevenire se referă, de asemenea, la cel puţin unul dintre aceste elemente. De exemplu, măsurile care-l vizează pe executant (examenul medical, examenul psihologic, instruirea personalului etc.) au ca scop eliminarea factorilor de risc proprii acestuia: omisiunile şi acţiunile greşite sau a substratului lor cauzal, lipsa unor aptitudini fizice şi psihice, lipsa cunoştinţelor de securitatea muncii, atitudine necorespunzătoare faţă de risc etc.

Măsurile de prevenire pot fi împărţite în două mari categorii:

- măsuri organizatorice, care vizează în special executantul şi sarcina de muncă;
- măsuri tehnice, referitoare în special la mijloacele de producţie şi mediul de muncă.

Principalele măsuri organizatorice de prevenire a accidentelor de muncă şi bolilor profesionale sunt:

- examenul medical;
- examenul psihologic;
- instruirea personalului;
- propaganda în domeniul securităţii în muncă;
- organizarea activităţii şi a locului de muncă.

Instruirea personalului în domeniul securităţii muncii reprezintă ansamblul de activităţi organizate, prin care se urmăreşte însuşirea cunoştinţelor şi formarea deprinderilor de securitatea muncii. Conţinutul procesului de instruire este format din totalitatea informaţiilor aferente sferei securităţii muncii care, prin asimilare şi repetare, conduc la formarea comportamentului normal, optim, în muncă, dezvoltă orientarea corectă faţă de riscuri şi stimulează capacitatea de mobilizare în raport cu acestea.

Instructajul de securitatea muncii cuprinde trei faze: instructajul introductiv general, instructajul la locul de muncă şi instructajul periodic.

Mijloacele de instruire sunt reprezentate de totalitatea aparatelor audio-vizuale, a materialelor didactice şi demonstrative, care pot fi întrebuinţate în procesul de instruire.

Metoda de instruire desemnează ansamblul demersurilor instructorului în vederea transmiterii şi recepţionării informaţiei de către subiectul supus procesului de instruire.

Metoda de asimilare reprezintă totalitatea modalităţilor prin intermediul cărora subiecţii instruirii sunt ajutaţi să-şi însuşească cunoştinţele de protecţia muncii

Metoda de verificare urmăreşte surprinderea performanţei în instruirea individului la un moment dat.

În general, calitatea instruirii în domeniul securităţii muncii depinde de o serie de factori, printre care se înscriu: nivelul pregătirii profesionale a instructorului, nivelul pregătirii profesionale şi în domeniul securităţii muncii a persoanei instruite, capacităţile intelectuale şi aptitudinile persoanei instruite, motivaţia instructorului, precum şi a persoanei instruite.

Propaganda în domeniul securităţii muncii, alături de instruire şi selecţie profesională, constituie o importantă măsură organizatorică de prevenire a accidentelor de muncă şi bolilor profesionale, fiind formată dintr-un ansamblu de acţiuni, metode şi mijloace de influenţare a comportamentului uman în raport cu cerinţele de securitate a muncii. Prin propagandă se urmăreşte în principal eliminarea factorilor de risc care decurg din atitudini necorespunzătoare faţă de pericole şi sarcinile de muncă, din comportamente riscante în general.

O cerinţă importantă a societăţii moderne o reprezintă organizarea activităţii şi a locului de muncă prin corelaţii între progresul tehnic, cu soluţiile sale constructive şi capacitatea organismului uman de a reacţiona prompt la primirea informaţiilor pe diferite căi, în limitele sale fiziologice, profesionale sau culturale, astfel încât productivitatea muncii să fie maximă, simultan cu uşurarea eforturilor executanţilor în procesele de muncă.

La modul cel mai general, organizarea muncii poate fi definită ca modalitate de concepere a sarcinilor de muncă şi de repartizare a acestora între executanţi. O organizare raţională a muncii, făcând apel la studiul muncii şi, implicit, ergonomie, constituie în esenţă şi măsuri de prevenire a producerii accidentelor de muncă şi a bolilor profesionale.

Plutonier Cristinel Irimescu

- Securitatea şi sănătatea în muncă reprezintă **ansamblul de acţiuni şi măsuri întreprinse în scopul asigurării integrităţii anatomo – funcţionale şi sănătăţii oamenilor în procesul muncii.**

- Securitatea şi sănătatea în muncă:
  - **Generator al calităţii vieţii**
  - **Disciplină autonomă**
  - **Generator al "stării de bine la locul de muncă"**
  - **Factor de performanţă economică**

- **Obiectivul securităţii şi sănătăţii în muncă: înlăturarea tuturor pericolelor ce apar în procesul muncii, susceptibile să provoace accidente de muncă şi îmbolnăviri profesionale**

- De ce este importantă securitatea şi sănătatea în muncă:
  - Vă învaţă cum să vă protejaţi sănătatea astfel încât **să vă puteţi bucura pe deplin de viaţă;**
  - Vă informează cu ceea ce trebuie să ştiţi pentru a lucra **fără să vă expuneţi colegii la pericol.** Gândiţi-vă cum v-aţi simţi dacă un coleg ar suferi un accident tragic din cauza a ceva ce aţi făcut, chiar dacă nu a fost vina voastră.

Vă întrebaţi, oare care este legătura dintre un jandarm şi un pictor,

între scut şi şevalet…?

Şi mai ales, cum se împacă ele ?

Nimic mai simplu: sunt complementare! Surprinzător poate, dar dacă ne amintim de valoroasa pildă a talanţilor şi de celebrul dicton ,"mens sana in corpore sano!", descoperim justificarea răspunsului.

Indiferent de activitatea pe care o desfăşurăm, pentru succesul, reuşita acesteia avem nevoie de 1% talent, dăruire (primul ,"talant") şi 99% muncă. Lucrările din imaginile alăturate nu sunt decât rezultatul unei imense dorinţe de autoperfecţionare, de a fi permanent un autodidact .

În acelaşi mod, nu vom putea fi cu adevărat nişte profesionişti ai armei pe care o reprezentăm fără 99% muncă permanentă de completare a cunoştinţelor şi dezvoltare a abilităţilor. În acest caz talentul se manifestă prin spiritul justiţiar şi dorinţa de a ajuta aproapele, cetăţeanul...

Muncă... restricţii… muncă…! Avem de multe ori tendinţa de a crede că ni se cere prea mult, spunem că nu mai facem faţă, însă uităm că un profesionist, un luptător cu un spirit puternic va avea fără îndoială un corp şi mai puternic.

Aşa cum avem nevoie de odihnă pentru corpul nostru, tot aşa avem nevoie de ea şi pentru spirit, însă NU îl lăsaţi să doarmă. Se va atrofia. El are nevoie de o odihnă „activă" (indiferent că se manifestă prin artă, sport etc), care să îl menţină treaz şi în acelaşi timp relaxat, odihnă care să îl detensioneze şi odată cu el să relaxeze întreg corpul nostru crispat de stresul cotidian şi de munca pentru... perfecţiune.

Astfel, fiind mulţumiţi de noi înşine, în căutarea permanentă a echilibrului, vom mulţumi mai uşor şi pe cei din jurul nostru, ne vom face mai usor plăcuţi şi apreciaţi de ceilalţi. Aşadar, mediocritatea şi tonurile de gri nu au ce căuta în spiritul unui „luptător"!

Ori suntem buni în ceea ce facem, ori nu mai facem… parafrazând o celebră replică „de actualitate":

ORI SUNTEM JANDARMI,
ORI NU MAI SUNTEM!

(un sfat! nu o obligaţie!)

Cu riscul de a fi acuzat pentru lipsa modestiei,
Locotenent Vlădeanu Tiberiu

Larisa

Larisa Nunvailer este un nume binecunoscut în cadrul şcolii noastre, fiind o prezenţă activă la diverse evenimente cultural-educative din Bucovina şi nu numai.

La nici 15 ani are deja un palmares impresionant de premii şi diplome obţinute la numeroase concursuri, gale ale laureaţilor.

La ediţia din acest an a Festivalului Tinereţii din Costineşti costumul Larisei a fost apreciat ca unicat, primind aprecierea şi confirmarea spectatorilor cât şi a membrilor juriului printr-o diplomă de excelenţă, prin care se atestă vechimea şi autenticitatea lui.

Este absolventă a Şcolii Populare de Arte şi Meserii "Ion Irimescu" din Suceava, secţiunea canto şi îşi doreşte să continue studiile în domeniu.

În prezent face pregătiri intense cu Ansamblul „CIPRIAN PORUMBESCU " din Suceava, sub bagheta dirijorală a maestrului Viorel Leancă, în vederea participării la spectacole de muzică populară atât în ţară, cât şi în străinătate.

Vis de toamnă

Conţu Alexandra-Ioana, 15 ani

E linişte pe drum în vale
Multe vrăbii zboară-agale
Omiţând să dea prin cuiburi.
Ţinând zborul muritoare
Iute zboară către mare.

Din copaci o frunză cade,
Soarele acum dispare,
Lăsând norii să strecoare
Câte-un strop micuţ de ploaie.

Iarba verde-a-ngălbenit,
Printre trestii s-auzit
Că din cer o să coboare
Pe petale gălbioare
Toamna, veşnic anotimp.

Rochie – veşted arţar,
Ochi căprui şi gură n-are
Un mister de vrăjitoare
Şi-o baghetă-n mână are.

Şade-n lunci de prea mult timp
Plictisită de-o sudoare
Un miros ciudat de floare
Toamna înţeles nu are
Un frumos parfum de floare.

Să nu-l uităm pe EMINESCU

la 160 de ani de la naştere

Serial realizat de doamna Maria M. Cassian,
muzeograf la Casa Memorială "Mihai Eminescu" Ipoteşti

Capitolul II

Maria, sora lui Eminescu „…o copilă ca un înger…"

Relatările biografilor coincid atunci când este vorba de anul de naştere al Mariei, al şaselea copil al familiei Eminovici. Părinţii poetului se căsătoriseră pe 26 iunie 1840. În 1842 îşi cumpăraseră casă în Botoşani, în 1848 alta, la Ipoteşti. În 1851, în octombrie, au închiriat casa din Botoşani (cf. I. D. Marin) pe perioada 23 aprilie – 26 octombrie şi s-au mutat la Ipoteşti. A. Z. N. Pop susţine(în cartea sa „Pe urmele lui Eminescu") că în 1853 – 26 octombrie alţii susţin o dată cuprinsă între 1853 – 1854 (ori chiar 1855). Raluca a născut unsprezece copii şi aici toţi biografii sunt de aceeaşi părere (cu mici contraziceri, uneori se vorbeşte despre zece copii).

Petru Rezuş în „Mihai Eminescu", Ed. Cartea Românească, 1983, la pag. 20, notează: „În vremea de care este vorba, familiile binecuvântate se bucurau de mulţi copii, aşa că Gheorghe Eminovici şi Raluca au avut 11 copii: Şerban (n. 1841), Nicolae (n. 1843), Iorgu (n. 1844), Ruxandra (n. 1845), Ilie (n. 1846), Maria (n. 1848), Mihai (n. 1850), Aglaia (n. 1852), Henrieta (n. 1854), Matei (n. 1856) şi Vasile (n. 1856)." Aceşti copii au murit în: 1874 – Şerban, 1884 – Nicu, 1873 – Iorgu; Ruxandra, născută la 5 mai 1845, a murit la câteve zile după naştere şi a fost îngropată la Botoşani (la Botoşani este îngropată şi Harieta). Ilie a murit în 1863 (dec. 28), Maria în 1856, Mihai în 1889, Aglae în 1900, Henrieta în 1889 (14 oct.), Matei în 1929. S-a afirmat că Vasile a murit la un an şi jumătate

În „Eminescu. Memorialistică. Mărturiile contemporanilor" de Cristiana şi Victor Crăciun, găsim la pagina 60, în capitolul "Matei Eminescu. Memorii asupra familiei Eminescu", următoarea relatare: „Maria a murit înainte de a mă naşte eu, în vârstă de 7 ani". Leca Morariu în lucrarea menţionată în bibliografie, susţine (C. Botez de asemenea) ca dată de naştere 1848 – 1849 şi 1856 ca an al morţii. Ne-o imaginăm pe Raluca după cum ne-o prezintă Corneliu Botez în „Amintiri"…: „resemnată, tăcută şi visătoare, cu un zâmbet dureros pe gură, evlavioasă şi înţeleaptă". În 1845 la 5 mai o naşte pe Ruxandra care moare de mică (a fost botezată la câteva zile de la naştere). Abia în 1848, peste trei ani, se naşte o altă fetiţă, al şaselea copil şi poate cel mai dorit până la acea dată: Maria, botezată cu numele surorii sale mai mari, pentru care avea o afecţiune specială (la un moment dat Raluca a locuit împreună cu familia, la Botoşani, la Maria Mavrodin, sora ei). Încă de la sfârşitul anului anterior (1847) au fost începute actele de cumpărare a moşiei Ipoteşti (perfectate în 1848).

Epidemia de holeră din Botoşani îi ocolise, deoarece au locuit în vara anului 1848 la Ipoteşti, în casa veche.

Fetiţa creştea înconjurată de dragostea tuturor. Iarna stăteau în Botoşani, iar vara se întorceau în arealul binecuvântat al Ipoteştilor.. Cât de iubită trebuie să fi fost copila de toţi membrii familiei!

Mihai vedea în Maria icoana purităţii şi a frumuseţii copilăriei. Era lângă el şi Ilie, doar cu patru ani mai mare, dar jocurile fetiţelor sunt preferate de copii în primii ani. Cu doi ani mai mare, ea îl legăna şi-i cânta cu vocea ei subţire cântecele adormitoare ale Ralucăi. În glasul ei, cântecul se transforma şi devenea un ecou ciudat al glasului mamei. Erau cântece doar de ei ştiute, învăluite în vraja aromată a verilor copilăriei. Părerile biografilor coincid atunci când este vorba despre vârsta Mariei în momentul morţii: 7 ani şi jumătate, deci sfârşitul anului 1856 (anul naşterii lui Matei, noiembrie 1856), dată la care Eminescu avea aproape 7 ani; la această vârstă, amintirile nu numai că sunt păstrate, dar imaginaţia, candoarea, fantasmele copilăriei, pot exacerba trăirile interioare, evenimentele putând marca persoana, astfel, pentru totdeauna.

Maria, nume binecuvântat, numele mamei lui Isus, la icoana căreia Raluca lăsa mereu candela aprinsă! Maria, numele drag al primei fetiţe care a trăit în casa căminarului! Maria, numele frumos al copilei care l-a legănat pe Eminescu atunci când fraţii fugeau la jocurile lor dure de băieţi zvăpăiaţi şi când Raluca, mereu ocupată cu treburile gospodăriei, o lăsa cu fratele mai mic. Mihai, despre care ştim că de-a lungul vieţii a dat atâtea dovezi de duioşie, nu se poate să n-o fi iubit pe Maria, cu acel sentiment cu nuanţe amestecate, căci ea, ca toate fetiţele din lume, avea pentru micul său frate, acea grijă a unei mame- copil. Satul vechi întemeiat pe pământul călugărului Ipatie, era pentru ei locul din mijlocul lumii, raiul despre care Raluca le vorbea adeseori (vezi dr. Valeriu Târziu „Ipoteşti. Monografie"). Eu găsesc ecouri ale acestui trist eveniment – moartea Mariei – în multe dintre poeziile lui Eminescu (de ex. în „Mortua est"), dar despre acestea am scris în alte articole.

Maria a murit în 1856 şi familia, care locuia la acea dată în Ipoteşti, a îngropat-o în cimitirul satului (lângă biserica veche ai căror proprietari erau părinţii poetului). Peste ani, învăluit de amintirile copilăriei, Eminescu avea să-şi amintească de Maria întrebându-se: „Au sens e în lume ?" Copila îmbrăcată „cu haină albastră (culoarea preferată a Ralucăi), stropită cu aur", ca o copie în miniatură a Sfintei Fecioare, „cu lauri împletiţi în cunună, înger cu faţă pală şi cu surâs rămas încă viu", este imaginea primei dureri a copilăriei. Îşi amintea cum îl liniştea Raluca spunându-i că mica lui soră se transformase în înger, „umbră de argint strălucită, cu păr lung de raze, cu ochi de lumină" şi plecase în locul în care sunt „castele, cu arcuri de aur zidite din stele, cu râuri de foc şi poduri de argint, cu ţărmuri de smirnă, cu flori care cânt". Va fi, oare, la Ipoteşti, o făclie de veghe în amintirea Mariei, al cărei „grai dulce" îl bucura pe Eminescu ?

Când în „orele sfinte " vom auzi un „sunet de clopot" am putea rememora, în faţa unei marmure cu numele ei, imaginea anilor în care Eminescu era copil, iar cerul părea „câmpie senină cu râuri de lapte şi flori de lumină", iar „norii cei negri […] sombre palate…"

(continuare în numărul următor)

Cine ştie... ...răspunde!

Problemă propusă de Dana Ghic, clasa 102, anul I

Înţeleptul şi împăratul

În vremurile de demult trăia un împărat orgolios nevoie mare. Se credea cel mai puternic şi mai deştept om din lume şi se mânia nespus numai la gândul că ar putea exista cineva mai grozav ca el.

Şi iată că, din gură în gură, ajunse zvon la urechile lui că pe undeva vieţuia un înţelept foarte ager. Împăratul, vrând să se descotorosească de el, porunci ca înţeleptul să fie grabnic întemniţat şi judecat pentru o pricină scornită. Fără să zăbovească prea mult, judecătorii l-au condamnat pe înţelept la moarte. Adus în faţa tronului, împăratul i-a spus trufaş:

- Alege-ţi singur moartea. Vei fi spânzurat, ori doreşti să ţi se taie capul?

- Nu doresc nici una nici alta, zise înţeleptul, dar n-am încotro. Totuşi, mărite împărate - continuă el – aş vrea să-mi împlineşti, aşa cum se obişnuieşte, o ultimă dorinţă: să-mi aleg singur moartea. Voi rosti câteva cuvinte. Dacă le vei considera drept un adevăr, atunci să mi se taie capul; dacă, dimpotrivă, vei găsi că cele spuse exprimă un neadevăr, atunci să porunceşti moartea prin ştreang.

- Mă învoiesc! - zise îndată împăratul, vrând să arate celor din jur că ştie să respecte ultima dorinţă a condamnatului.

Iar condamnatul a rostit nu mai mult de trei cuvinte şi ... a scăpat cu viaţă!

Care au fost cuvintele salvatoare?

Dacă eşti prea grăbit…, caută dezlegarea între paginile revistei

Caricaturist de serviciu - elev caporal Cosmin Vătavu, anul II, clasa 204

SCURTE ISTORIOARE CU FIZICIENI ŞI DESCOPERIRILE LOR

- Filigramul se obţine prin imprimarea pe pastă de fibre a unui model care se găseşte pe o rolă ?
- Hârtia a fost inventată de chinezi, în sec. al II-lea d. Hr., care au observat cum viespile şi gărgăunii mestecau lemnul şi produceau un material din care îşi confecţionau cuibul ?
- Hârtia obţinută prin reciclarea deşeurilor de hârtie este mai scumpă decât cea fabricată din lemn ?
- Prima maşină care producea hârtie în bobine a funcţionat în 1803, în Kent (Anglia) ?
- În sec. al XIV-lea s-a trecut de la fabricarea hârtiei din cârpe şi zdrenţe, la tehnica actuală, aceea a obţinerii celulozei din lemn ?

- De la numele provinciei greceşti *Magnesia* şi de la oraşul *Magnessa* provin cuvintele *magnetism* şi *magnet* ? Aici s-au găsit pietre magnetice, adică zăcăminte de magneziu. Însă Plinius afirma că termenul *magnet* vine de la numele ciobanului *Magnes*, care ar fi găsit piatra.
- Busola a fost transmisă de chinezi arabilor, iar de la aceştia a ajuns în Europa, în timpul cruciadelor, ca şi hârtia ?
- Luneta este un instrument optic alcătuit din lentile şi prisme dispuse într-un tub ? Ea serveşte la observarea obiectelor foarte îndepărtate în astronomie, tehnică militară, topografie. Galileo a introdus luneta în astronomie.
- Luneta a deschis calea inventării *telescopului* ? Teoria acestuia a fost concepută în 1663 de astronautul scoţian J. Gregory.
- Celebrul savant I. Newton inventează, în 1669, *telescopul cu oglindă* ?
- Şi astronomul german *Johannes Kepler* (1571-1631) a îmbunătăţit telescopul, după Galilei ? A schimbat lentilele şi astfel a mărit obiectele de 1000 de ori.
- Perfecţionând telescopul, astronomul W. Herschel a descoperit Planeta Uranus (1781) şi doi sateliţi ai ei ? Apoi el a descoperit doi sateliţi ai lui Saturn şi, după aceea, al şaselea satelit al lui Saturn.
- Cu telescoapele moderne, omul poate vedea Cosmosul până la 15 miliarde de ani lumină, practic până la limita Universului nostru ?
- *Telescoapele gemene Kneck*, aflate la 4200 m pe vârful unui vulcan din Hawai, au înălţimea unei clădiri cu 8 etaje şi au oglinzi de 10 m lăţime ?
- *Telescopul Foarte Mare*, numit chiar aşa, este actualmente cel mai mare telescop din lume ? Instalat în Chile, are patru oglinzi separate, de câte 8,2 m diametru. Poate localiza un astronaut pe lună. În schimb, telescopul Arecibo din Puerto Rico are cea mai mare antenă de focalizare curbată din lume, cu diametrul de 305 m.

Profesor Cristina Boambă
Colegiul Tehnic "Mihai Băcescu" Fălticeni

Bucătarul nostru vă recomandă...

Piept de pui Kiev

Ingrediente:

- piept de pui 150 g
- kaiser 30 g
- ardei roşu 20 g
- caşcaval 20 g
- sare, piper.

Mod de preparare:

Pieptul de pui se taie în două părţi şi se condimentează cu sare şi piper, apoi se umple cu kaiser, ardei roşu, caşcaval şi se prinde cu scobitori. Se dă la cuptor pentru 20 de minute şi se serveşte cu garnitură de orez.

POFTĂ BUNĂ!

Rubrică realizată de
Plutonier Florin Roşu

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

Sudoku este unul din cele mai cunoscute jocuri de perspicacitate din lume.

Termenul provine din japoneză, unde 数, *sû*, înseamnă—cifră şi 独, *doku*—unică.

Grila jocului este un pătrat de nouă pe nouă căsuțe, subdivizat în tot atâtea pătrate identice, numite regiuni (vedeți figura). Regula jocului este simplă: fiecare rând, coloană sau regiune nu trebuie să conțină decât o dată cifrele de la unu la nouă. Formulat altfel, fiecare ansamblu trebuie să conțină cifrele de la unu la nouă o singură dată.

Cifrele nu reprezintă decât o convenție, relațiile aritmetice între ele nefiind de nici un folos.

Sudoku este recomandat ca antrenament la gândirea logică. Răspundeți şi voi provocării! SUCCES!

Link-uri utile:

www.jandarmeriaromana.ro
www.mai.gov.ro

Dacă vrei să afli detalii despre activitatea noastră, contactează-ne!

Datele noastre de contact sunt:

Adresa: **Fălticeni, str. Armatei, nr. 1-3, 725200**
Tel. **0230 541660, 0749 276522**
Fax. **0230 545791**
E-mail: **relatii_publice@jandarmeriafalticeni.ro**
Web: **www.jandarmeriafalticeni.ro**

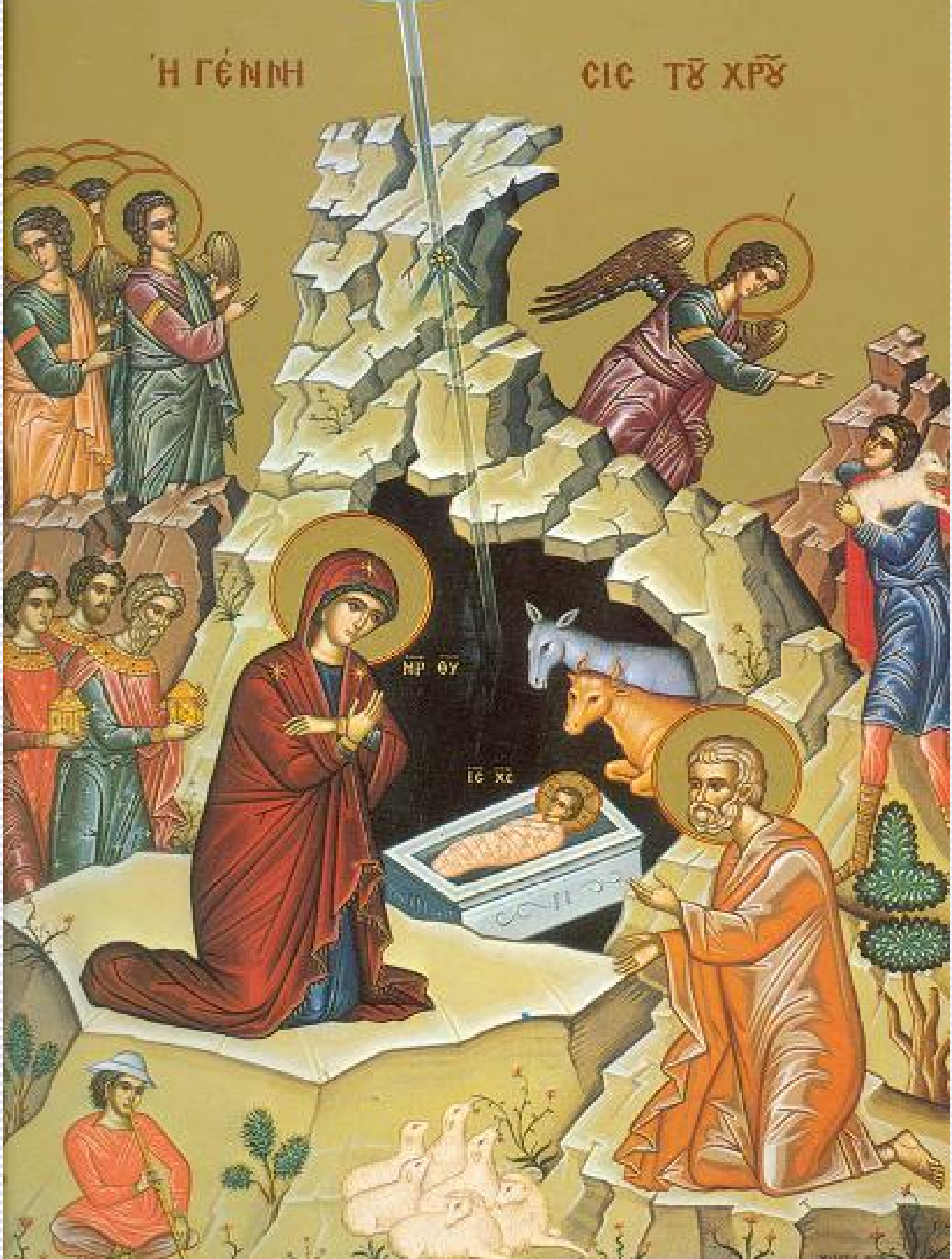
Ἡ ΓΕΝΝΗ
CIC ΤΟ ΧΡΟ
ΜΡ ΘΥ
ΙΣ ΧΣ